ÜLKÜnet
kün tuğ bolgıl kök kurıkan

Serdengeçti

ALLAHA, MİLLETE, VATANA KOŞANLARIN DERGİSİ

HAKKA TAPAR - HALKI TUTAR

İÇİNDEKİLER

NELER NELER YAPMADILAR!..

— 6 Oku Altı direk haline getirdiler. Onunla apartmanlar yaptılar.., Milleti düşünmediler!.

ANKARAPALAS, Salonlarında Bomba gibi pathyan (Şiir)

— Adalet istiyorum.., Adalet!.....

RAMAZAN ve HADİSLER..

— Bu yıl, da ramazan; garip Anadoluya bir Tanrı misafiri gibi sessizce geldi!.

BU ADAMLAR Bizden Ne İstiyorlar?!.

— Zindanlara atıyorlar, taputluklar da zincirlere vuruyorlar!... kanunsuz mecmualarımızı toplatıyor, mektuplarımızı açıyorlar! Hangi devirdeyiz?..

ŞEHVETNAMELER!

— Edebiyat perdesi arkasında işlenen şu edepsizliğe bakın! Asıl tahrikci neşriyat budur. Bunu önleyin!..

ASRİ AİLE.

— «Oğlan züppe, kız hoppa; kadın sürtük herif kaz! Bundan daha ahenkli bir aile olamaz.»

"ULUS,,un «T.İ.» sine Cevap:

— Efgan tekkesi müdavimlerinden, İngiliz üserâ kampından bonservisli, Ankara radyosunun şen ve esen kulu şunu bilsin ki:

MOSKOFNÂME'den:

Dedelerimden kalma intikam var kanımda;
Geçmişini..... Bulgarın Moskofun da!..
Bir Domuz görmüş gibi ayaklanır hislerim
Alçakların sesini dinlerken mikrofonda!..

GÜLÜNÇ HAKİKATLER:

— Dokunulmazlık — Meğer H. Ali iki kerre sıfırmış — İkinci anıt kabir — Ulus siyah çerçeveli çıkarsa — Kervancı profesör — Yedek vatanları olanlar! 25 kr. komünizm — Dağ bir fare doğurdu — 100.000 likler kalkıyor. Cumhuriyet dediğün — Demokrasi dediğün — iki mühim parti: Kokteyl ve garden parti. v.s.

ŞİİRLER:

— Balkan Türküsü — bir Mahkumun destanı— gizli bir ses dedi ki: Beratname! — Muşun kaderi v.s.,

Yıl: 2 1948 Sayı: 5

www.ulkunet.com

Serdengeçti aziz okuyucularının mubarek ramazanlarını tebrik eder, din kardeşlerine Tanrıdan afiyetler ve saadetler diler.

BALKAN TÜRKÜSÜ

— Kahraman malûl gazilerimizden emekli Binbaşı sayın Rüknettin Andaç'a.—

Kaynamıya başladı yine bizim Balkanlar;
Akıyor oluk oluk yine bizim al kanlar;
Niçin yakmıyor, niçin bağrımdaki volkanlar:
Irkdaşına saldıran o şımarık düşmanı?
İstiyorum ey Meriç! Bencileyin taşmanı!.
Kudurdu yine Moskof, azdı yine Gospodin;
Ne ırz kaldı, ne nâmus... Ağlıyor nazlı Budin;
Taşıyor da içimden Tunalaşıp millî kin;
Neden bu his hasmını bir hamlede boğmuyor?
Beklediğim mutlu gün doğmuyor, âh doğmuyor!..
Kızıl, vahşi çeteler silâhları yağlanmış;
Dökülen masum kanlar yürekleri dağlamış,
Anam; bacım — bak yine — karaları bağlamış,
Yırtamadım — ne yazık! — o kapkara tülleri,
Takılmadı göğsüme Kızanlığın gülleri!..
Ateşler içindeymiş; beş asırlık öz yurdum,
Yeter dostlarım yeter! Ben artık fazla durdum,
İntikam hisleriyle şahlanmış bir Bozkurdum,
Yağsın varsın üstümden yağmur gibi gülleler,
Durulur mu böyle hiç biçilirken kelleler?..
Geçmezse kızıl kâfir süngü, kılıç; çizmeden;
Ne çıkar ak kâğıda kara masrâ dizmeden?
Ölürsem — âh, ne yazık! — bir kaç Moskof ezmeden ?
Ben de Mehmetçik gibi sığmıyorum kabıma,
Türkten başka kimseyi bastıramam kapıma!..
Baktığım yok kaç gündür ne ekmeğe, ne aşa;;
Türklüğün dertleriyle yaşıyorum başbaşa,
Nerdesin Murat Gazi, nerdesin Şükrü Paşa?
Dokunuyor kanıma bu kahpelik doğrusu,
Beslemişim koynumda meğer yılan yavrusu!..
ÖCAL der: «Türk oğluyum, özüm doğru; sözüm tok;
Saplanıyor bağrıma her an bir zehirli ok,
Bir derdimden anlıyan, bir halimi soran yok;
Vur ey kahpe düşman, vur! da utandır beni;
Bu gaflet uykusundan, vur da; uyandır beni!..

Eskişehir — 28/8/1947

Cemal Oğuz ÖCAL

Hapishanede yalnızlık

Gözlerim dalıyor boş ufuklara,
Sahipsiz kimsesiz kalmak ne acı,
Kalbim parça parça ruhum kapkara
Kara sevdalara dalmak ne acı!.
Gönlümün çölünde bir ince dere
Ruhumu çekiyor sevdiğim yere
Ağladım söyledim belki bin kere
Bir günahkâr gibi kalmak ne acı?
Ben de Seyhan gibi taşmak isterim
Dağlar ve yalalar aşmak isterim
bu yerden, bu yerden kaçmak isterim
Hapishanelerde ölmek ne acı.

Adanalı Ahmet TURAN

Konya Cezaevi

Beratname

Davulbazlar, gürzler, neyler, naleler
Berat çıkar, koç yiğitler arşdadır.
Gümüş eğer, zer kakmalı özengi,
Sultan, vezir, Serad beyler baştadır.

Fetva kati: alınacak Frenk ili!
Anadolu dağı, taşının nesli bu.
Yedi iklim tezgâhında dokunmuş
Sırma çepken, ak kavuklu, fesli bu.

Birgün İran taht bırakır Selim'e,
Birgün gelir; geçer ordu Muhaçtan
Barbaroslar akındayken Tunusta
Hırka eğlir Medineden ve Hactan.

Beş kıtanın «Osman, Osman» çığrışır
Dalgaları, toprakları, gökleri.
Metelerden, Atillâdan, Fatihten
Beş kıtalı tanımıştır Türkleri.

Kimi Hintte, Viyanada, Kırımda
Hepsi levent, hepsi yağız, kır atlı.
Serhadlerde kale aşıp almağa
Doğan her Türk anasından beratlı.

Davulbazlar, gürzler, neyler, naleler
Berat çıkar, koç yiğitler arşdadır.
Gümüş eğer, zer kakmalı özengi,
Sultan, Vezir, Serhad beyler baştadır.

Ankara : O. Şevket DÜNŞEN

Muş'un kaderi

Havası hoş,
Suları serin,
Bir şehir var uzaklarda;
Ellerinde kaderin.
Ve göğsünde,
Gün görmüş Haçreşler'in;
Yesil beyaz bir madalya gibi;
Bir şehir var uzaklarda,
Dağların kalbi...
Derdi var a dostlar,
Çekilmez derdi var o diyarın.
Giden gelmiyor derler,
Bu ne iştir ikide birde?
Bir başka hal var o şehirde.
Bir başka kader var havasında,
Hep yanık yürekülerle geçer ömür,
Dağında, yaylasında, ovasında;
Bir başka keder var havasında.
Yollar boyunca bozuk düzen,
Bir bitmiyen çile var yollar boyu.
Insanlar var o diyarın,
Mütevekkil;
Yeşili yeşil, günü gün değil.
Nice ocaklar yıktı bu dert,
Bilinemki bu yol nereye varır?
Olur mu böylesine mevsim?
«Havada bulut yok bu ne dumandır»?...

Burhanettin ŞAVLI

Gazi Eğitim Entitüsü —

www.ulkunet.com

Neler, Neler Yapmadılar!..

6 oku altı direk haline getirdiler. Onunla apartmanlar yaptılar... Milleti düşünmediler!...

Gören gözler, duyan kulaklar; düşünen kafalar için XX asır Türkiyesinde bulunupta azab duymamanın imkânımı var! Bizi idare edenler şu yirmi beş yıl içinde neler neler yapmadılar?!.

Her ihtilâl ve inkilâb, kendi dünya görüşünü; cemiyete ve insanlara bakışını, hareket ve faaliyet proğramını muayyen formüllerle ifade eder. Bizimkiler de kendi görüşlerini 6 okla ifade edilen altı prensib de toplamış ulunuyorlar. Biz bu yazımızda mezkûr prensiplerin hangi felsefi ve sosyal ceryanlardan ilham aldığını gösterecek bu umdelerin fikri; felsefi kıymetleri, tatbik kabiliyetleri üzerinde duracak değiliz.

Biz daha ziyade bu umdelerin tatbik şekilleri, tatbikinden doğan neticeler üzerinde duracağız. Kısacası ameli, realist bir yol takip edeceğiz. Yani bizi idare edenler bu prensiplere dayanarak neler yapmışlardır.

Evvelâ 6 oktan en mühimi olan milliyetçiliği ele alalım:

Osmanlı impaatorluğu yıkıldıktan sonra milliyetçilik tarihî bir zaruret olarak kendisini göstermiştir. 1920 den beri, her ne yapılmışsa başında mutlaka bir «Millî» kelimesi vardır. «Millî misak», «Millî mücadele» «Millet Meclisi» Millî Dil» «Millî edebiyat» v.s..

Hiç şüphesiz Anadoluyu düşmanlara karşı müdafaa eden ruh, «misaki millî ruhu»dur. Millî mücadeleyi sınıf kavgalariyla izaha yeltenen düşünce merkezleri moskovaya bağlı körler bir tarafa, herkes bunu kabul eder. Fakat misaki millî ruhu nedir?

Yine hiç şüphesiz bu, ilhamını ruhcu bir alem görüşünden alan, fedakârlığa ve mesuliyet hissine dayanan, öldükten sonra tekrar dirileceğine inanan - ezelden ebede akan - şehit ve gazi mehmetçiğin ruhu, anadoluda bin yıllık mazisi olan Müslüman - Türkün ruhudur. Bunu görmemek, bunu inkâr etmek hakkı arıyanlar, hakkı sevenler için mümkün değildir.

Çünkü misak-ı millî ruhu halâ bu gün gönlümüzde, ruhumuzda; dilimizde yaşamaktadır. Fakat şurası da çok acı bir hakikattir ki zafer kazanıldıktan, binlerce şehit vatan uğruna; din uğruna, hilâl ve istiklâl uğruna kara topraklara kefensiz gömüldükten onun yüzü suyu hürmetine onun kanıyla bu topraklar kurtulduktan sonra bu ruha ihanet edilmiş büyük iman cephelerinin sesi susturulmuştur.

Paris sokaklarında yetişenler, hukuku beşer beyannamesini ezbere bilenler, lâyıklık ve inkilapcılık perdesi altında Anadolu halkının iğmanını vicdanını hak ve hukukunu pervasızca ciğnediler. Milliyetçiyiz dediler. Fakat millet denilen varlığın dayandığı bütün unsurları (ırkı-dini-tarihi-inkâr ettiler. Kıtalar ve iklimlere hükmeden üç kıtada asırlarca dimdik duran ecdadımızı şurada burada, halk evlerinde türlü kılıklara sokarak alenen tahkir ve tezlil ettiler. Bizi mazimizden, bizi kökümüzden bizi bizden ayırdılar. «ileri fikir» «müsbet ilim» gibi kelimeleri ağızlarından düşürmüyen bu efendiler, her tabiî varlık gibi millet denilen varlığın tekâmülünün de bir yavaş yavaşa bir iç tekevvününe bağlı bulunduğu ilmî hakikatını görmemezlikten geldiler. Milleti tepeden inme bir biri ardından gelen inkilâplarla perişan ettiler. Ne kadar çok yıkdılarsa o kadar «yaptık» dediler. Ne kadar çok öldürdülerse o kadar «yarattık» dediler. Sözlerine «LÂ» ile başlayan münkirler Allah yerine kendilerini ikame ettiler. Böylece bu XX asır hayranları memlekete en geri zihniyetlerden biri olan put peresliği getirdiler.

Bu günün en medenî en mütekâmil milletleri hep geçmişlerini saya saya, mazilerini tetkik ede ede ilerlemişler; kökten sürmüşlerdir. Halbuki bunlar her şeyi inkâr ettiler. Eski nesille yeni nesil arasına nifaklar soktular. Babalarla çocukları bir birine düşman yaptılar. Dilimizi dahi bozdular. Kadınlara rasgele birden bire geniş hürriyetler verdiler. Böylece cemiyetin nüvesi olan aile müessisini ta kökünden sarstılar. Komünizmin gelişeceği zemini kendi elleriyle hazırladılar.

Onlar mazisinden bihaber, istikbâline karşı lâkayd ailesiz gailesiz yalnız kendilerini alkışlıyan, kendilerine tapan bir gençlik yetiştirmek istediler. Ezel ve edebiyeti kucaklıyan, diğergâmlığa sevgiye; aşka fedai nefse dayanan yüksek bir hayat felsefeyi yerine, dar mahdut; hodbin muvakkat 24 saatlık bir dünya görüşü getirdiler.

Ruhların kaynaştığı, vicdanların tatmin bulduğu büyük iman merkezlerini kapattılar. Kanunlar çıkararak toplantıları yasak ettiler. Cemaatları dağıttılar. Bunun yerine iradelerin gevşediği sevkitabiilerin işlediği yerler. Sinemalar, tiyatrolar; meyhaneler; randevü evleri, stadyumlar açtılar. Gençliğimizin galeyanını, heyecanını; aşkını bu bataklıklara akıttılar. Ruhumuzu söndürdüler. Bizi ölmeden evvel öldürdüler.

Bugün onarın eseri, gözü gönlü; izdrap ve sefaletler içinde çırpınan anadoluda Ahmetlerin, Mehmetlerin Ayşelerin Fatmaların göz yaşlarında değil sinemada, sinema perdelerinde, onların sahte pozlarında; makyajlı yüzlerinde yalancı göz yaşlarında olan bir gençlik vardır. Çoğu tahsil çağında bulunan 10.000 lerce genç gece gündüz durmadan ve bıkmadan vatan ve Millet için heyecanlanacakları fikir münakaşaları yapacakları yerde kendilerinden geçercesine Galatasaray - Fenerbahçe münakaşası yapmaktadır. Ve yine onbinlerce genç insan, yerleri gökleri titretircesine stadyumlarda «gol» diye bağırıyorlar. Bu yerleri gökleri titreten sonsuz enerji menbaları bu heyecan ve galeyanlar, bir mefkûre üzerine teksif edilse alimallah yeri göğü zapteder. Bu hep bir ağızdan «gol» deyen ses «ol» dese bu gün Türkiye bir cennet olurdu.

Ne yazıktır ki enerjilerimiz, heyecanlarımız bir topun arkasında yuvarlanıyor, kaldırımlarda tükeniyor sinemalarda bitiyor.

Bizi idare edenler bu durumdan memnundurlar. Çünkü gençlik ciddi

www.ulkunet.com

meseleler memleket meseleleri üzerinde durursa rahatlarından mevkilerinden olabilirler. Bu İktidarsız iktidar düşkünlerinin her zaman her yerde baş vurdukları usullerden biri de budur: Yani ya gençliği böyle imansızlaştırıp onları boşluklara atmak, boş şeylerle meşgul etmek yahutta onları «Size inanıyoruz size güveniyoruz» deye pofpöfleyip kendilerine bendetmek, icabında bu gençliğe mevkilerini muhafaza ve müdafaa için kanun üstü bir kuvvet olarak kulanmak.

Bizimkiler birincisinde tamamen ikincisinde kısmen muvaffak olmuşlardır.

Fakat herşeye rağmen onlar millete ve gençliğe kendilerini sevdirememişlerdir.

Her yerde ve her şeyde, gazetelerdelerde; kitaplarda nutuklarda kendilerini bir ilâh gibi takdim etmelerine rağmen mahallelere, caddelere sokaklara kendi isimlerini vermelerine rağmen miletimizin ve gençliğimizin gönlünde yer alamamışlardır. Şöhretlerini sokaktan alan bu adamlar ne yaparlarsa yapsınlar yine sokakta kalmıya mecburdurlar. Sevilmenin şartı sevmektir. Onlar halkı ve halk çocuklarını sevmediler. Onlar bir türlü dürüst ve samimi olmadılar. Kendi prensiplerini dahi istismar ettiler. 6 oku 6 direk haline getirdiler. Onunla apartmanlar kurdular. Milleti ve dertlerini unuttular.

Anadolunun varını yoğunu göz nurunu emeğini Ankaraya taşıdılar. Asvalt yollar, beton binalar yaptılar. Serveti ve sayi betonlaştırdılar öldürdüler. Milyarlarca lirayı bu kabiliyetsiz toprağa harcadılar. Nerede hak varsa nerede halk ve dert varsa oradan kaçtılar.

Ankarada altındağ denilen bir yer vardır. Şehrin nufusunun yarısı oradadır. Bu insanlar en iptidai en geri köstebek yuvaları gibi, damları paslı tenekelerle örtülmüş, duvarlarında çayır çimen biten barakalarda otururlar. Suları yoktur su parası verirler, elektikleri yoktur elektrik parası verirler. Süprüntücü semtlerine uğramaz süprüntü temizlik parası verirler. Yenişehirde bir akasya ağacının yılık masrafı 146 liradır.

Halbuki Altındağda, bu kadar para bir sokağa bir mahalleye dahi sarfedilmez. Onların nazarında halkımızın bir ağaç bir odun kadar kıymeti yoktur. Anadolumuz baştan başa koskoca bir Altındağdır. Altındağı değil çamur, balçık; açlık dert ve ızdırap yatağıdır. Memlekette mesken buhranı vardır. Efendilerimiz burada milyonlarca lira harcıyarak etrafı kaleler kulelerle muhat binalar, şatolar; yaptırmaktadırlar. Memleketimizde gıda yiyecek buhranı vardır. Efendilerimiz burada arkasında kırmızı ışıklar yanan otomobillerine binerek ellerinde hususî doktorlarının verdiği iştah ilâcı reçetesi eczahane eczahane dolaşmaktadırlar.

Kaybolan hayalet

— Orhan Atalay'a —

Mavi gecenin koynuna girdik yapayalnız,
Bin yıl yaşadık başbaşa cananla beraber.
Çınlatsa sedef kahkahalar alemi ey kız,
Bekler bizi vuslat gene hicranla beraber.

Bir ince kıvılcım gibi kopmuş dudağından;
Ruhumda şafaklarla yanıp tüllenen arzu.
Düştüm yere bir kış günü sevda kucağından,
Hâlâ o zamandanberi dökmekte gözüm su.

Bir ruhum uzaktan duyulan tatlı sesiyle
Aşkın ezeli tahtını, dünyasını aştık
Gönlümle verip elele sevda hevesiyle
Kaç afetin ardında kadehlerle dolaştık!

Karşımda gülen gözlerinin aksini gördüm,
Aşkınla cihanlarını alevlendi tutuştu?
Ruhumdaki zanbaklar açan bahçeye döndüm
Baktım o kuş ufkumda kanad çırparak uçtu.

Fatih : İsmet Zeki EYÜPOĞLU

Mektup gönderen okuyucularımıza

Biz hapishanede iken ve hapisten çıktıktan sonra okuyucularımızdan bir çok mektuplar aldık. Fakat ne yazıkki işlerimizin çokluğundan bunların hepsini cevaplandıramadık. Bazı okuyucularımızla bize Serdengeçtide neşredilmek üzere yazılar gönderdiler. Yine ne yazıkki bu yazılardan bir çoklarını neşredemedik, sebebi meydandadır. Biz diğer mecmualar gibi muntazam çıkamıyoruz. Dergimiz iki yaşına girdiği halde «5» sayıdayız! Bu çok acı bir şey! Fakat hakikat! 3 - 4 ayda bir çıkabildiğimizden bu müddet içinde yazılacak bir çok şeyler birikiyor. Hangisini basacağımızı şaşırıyoruz. Arkadaşlarımız bizi mazur görsünler. Yazıları; mektupları yanımızda saklıyoruz. Sırası gelince bizim mahkûmiyetler, mahrumiyetler faslı bitince muntazam ve devamlı neşriyata başlıyacağız. O zaman bize gönderilen yazıları peyderpey neşredeceğiz. Alâkalarınıza candan teşekkürler. **Serdengeçti**

Memlekette ahlâk buhranı vardır. Namuslu adamlar gittikçe azalmaktadır. Efendilerimiz, halâ kara kuvvetten bahsetmekte milletin isteğini yerine getirmiyorlar. Hayat alabildiğine pahalanmış yoksulluk rezalet boğazımıza kadar çıkmıştır. Buna mukabil İstanbul-Ankara-İzmir gibi şehirlerimizde hususî otomobillerden geçilmiyor. Bir tarafta asansörle inip çıkan, otomobille dolaşan muayyen istismarcı bir zümre, diğer tarafa ayağına bir carık bile almıyan milyonlarca insan.. Efendilerimiz millî korunma kanunu yapıyorlar. Fakat bu ancak arka sokaklarda tatbik olunuyor. Seyyar bir çerci cilet bıcağını 5 kr. satacağına 6 kr. satmış. Hemen polis onun yakasına yapışır ve doğru mahkemeye. Bir saniyede telefonla 100.000 lira kazanıverenler, meşhur imzaları istismar ederek. Bir yerine bin alanlar kollarını sallaya sallaya gezmektedirler. Artık iş iyice çığırından çıkmış bulunuyor. C.H.P. bu derde derman olmaktan çok uzaktır. Zira kendisi bizzat hallolması lâzım gelen bir derttir. Bu buhran ve husranları diğer partiler dahi önliyemiyeceklerdir. Mesele siyasî partiler meselesi olmaktan çıkmıştır. Büyük bir içtimaî ıslahata, kökten bir değişikliğe ihtiyacımız var.

Millet bu bitmiş tükenmiş, yorulmuş; iman ve hareket kabiliyetini kaybetmiş insanlardan bir iş çıkmıyacağına şimdiden hayale kapılmadan inanmalıdır. Onların derdi 25 yıldır oturdukları sandalyadır. Çıkardıkları seçim kanunu, geçim kanunundan çıkaracakları - sağ ve Sol neşriyata karşı rejimi koruma kanunu, sandalya koruma kanunundan başka bir şey değildir. Sağ deye sol deye bütün hakcı ve halkcı neşriyat susturulacak bunları yapanlar askeri mahkemelere verileceklerdir. Kendilerine sorarsanız onlar ne sağ ne soldurlar. İleridirler...

Sağ deye sol deye, bizden ol deye memleket gençliğini zindanlara atmak cürütmek istiyorlar.

Efendiler artık çok oluyorsunuz. Hakikaten ileri gidiyorsunuz!. Artık sesinizi kesiniz, susunuz.

Bize benliğimizi bize vatanımızı bize bizi iade ediniz. Biz ne Moskova ne de Londra ağzıyla konuşanlarız. Bizim sesimiz hakkın ve halkın sesidir. Çeyrek asırdır susturulan milletimizin sesidir. Bin yıllık mazisi olan Anadolunun sesi, şehit ve gazi Mehmetciğin sesidir. **Osman Yüksel**

www.ulkunet.com

Ankarapalas Salonlarında bomba gibi patlayan şiir

Mücadele arkadaşlarımızdan Selâhattin Ertürk Yardımsevenler Cemiyetinin Ankara Palastaki toplantısında sayın bayanların huzurunda, bir yanardağ heyecan ve galeyanı ile okumuş; arkadaşımız; bunun üzerine tevkif edilerek mahkemeye verilmiştir 46 gün mevkuf kalan arkadaşımız berat etmiş bulunuyor. Bu ateşli şiirden bazı parçalar alıyoruz.

Hani benim kanımdı dökülen sınırlarda!
Hani benim kanımdı akan oluk, oluk.
Din uğruna, yurt uğruna;
Hilâl, istiklâl uğruna.

Hani bendim, Malazgirtte
Bu toprakları vatan yapan kılıcımla!
Hani ben getirmiştim batıyı dize
Türkün önünde!.
Hani ben kazanmıştım,
Ben korumuştum bu toprakları!..
Ben değilmiydim
Çanakkalede o meşhur destanı yaratan?
Sakaryada, İnönünde kan veren; can veren?
Bugün gene ayni ırkın kanı
Damarlarımdaki kan.
Bugün gene Türk oğlu Türküm
Eskisi Kadar...
Bugün gene nazlı sevgilim vatan.

Savaş perdesi açılınca
Baş rolü oynayan ben,
Barışta
Boş bir kovan gibi atılıyorum geriye...
Çoluğum, çocuğumla eğlenirken
Eendiler geride;
Temiz duygularla,
Onlar için,
Yeter artık öldüğüm ileride...
Yeter artık bu sahte itibar:
Savaşların kahramanı,
Kürsülerin efendisi,
Ve hayatın kölesi ben!

Böyle Bir karagözcü kuklası gibi
Beni zavallı kılan,
Kader mader değil;
Şehit oğlu şehit oluşudur belki babamın
Soycak ün saldıksa da
Öbür dünyalara,
Bu dünyada
Baş vurmak para etmiyor;
Torpille açılan kapılara...
Bana gücü yeter kanunlarımın
Ülke çocukları
«Hak» diye çiğnenenler.
Vatan dertleriyle her yanım yara!
Yarama merhem sürecek bir el,
Beni çürüdüğüm çamurdan
Bir karış olsun kaldıracak temel istiyorum.
Omuzlarım zor çekerken hayatın yükünü,
Onun ağırlığiyle çatırdarken iskeletim,
Kuruluyor sırtıma apartmanlar...
Onların kıyısında yatmıyor değilim geceleri
Şehre geldiğim zamanlar
Gübre kokan evimden daha temiz asfalt,
Geceler gündüze dönmüş bu şehirde.
Ne kadar çabuk geçiyor zaman,
Ve ne çabuk açıkıyor insan.
Tanrının inansız kulları arasında
Yarım çarığımı sürürken,
Açıma yerine tiksinti buluyorum gözlerde.
Hoş, acınacak halim de yok ya Allaha şükür:
Alnımın terini yiyorum.
Çok şükür Allahıma dedim bu zamandır:
Yiyecek bir lokma ekmek,
Bir baş soğan buldum diye.
Çok şükür Allahıma dedim:
Sırtıma geçirerek bir çul,
Hükûmete verecek para, pul buldum diye.
Ne çare!
Ak alnımı kara etti gün.
Kışın kar morartti.
Yazın toprak yaktı çıplak ayaklarımı.
Ben gülmeyen Mehmedim!
Hak için çarpar bağrımda yürek,
Hak için kükrer;
Hak için döğüşürüm erkekçesine...
Alın terimle yuğrulan,
Kanım, canımla kurulan
Bu vatan benim.
Yetiversin artık sömürüldüğüm!
Yetiversin kara yere kefensiz gömüldüğüm!
Yetiversin bunca yüzyıl çektiğim çile,
Yetiversin kahraman diye
Gezdiğim dilden dile!
Şehvetle kanımı emerken toprak,
Gerçi yazıldı adıma tarihte kaç altın yaprak.
Gerçi kurtardım canımla
Vatanı, milleti:
Çektim bir bayrak gibi
Ülkeme hürriyeti.
Lâkin hani nerde!
İpek gömlekli ve altın gözlüklü efendiler,
İri tüylü hayvan derisi giyen
Süslü bebeklerse eğer millet!
Heyhat! Yeter artık,
Yeter artık gördüğüm rezalet.
Benim kanun, benim devlet; benim millet!
Adalet istiyorum. Adalet Adalet!..

S. Ertürk

Bu şiir şairin iki yıl evvel neşrettiği bir kitaptan alındı.

www.ulkunet.com

RAMAZAN

Yirminci asrın yarısında 1948 Türkiyesindeyiz!. Bu yılda mübarek Ramazan öksüz ve garip Anadoluya, bir Tanrı misafiri gibi sessizce geldi. Onun gelişini radyolarımız, gazetelermiz gürültülü bir şekilde haber vermedi. Nutuklar söylenmedi; bayraklar asılmadı. Toplantılar yapılmadı. Din ve iman gayretinin kurtardığı bu topraklarda dinimizin mukaddes bildiği bu mubarek ayın, alâyiş; merasim bilmiyen müminlerin kalbinde, Anadolunun kalbinde yeri çok büyüktür. Şu anda milyonlarca insan yüzlerce sene evvel, Sahraların ortasında doğan bir güneşi seyrediyor. Hıra dağından yükselen büyük kurtarıcının ulu Peygamberin sesini dinliyor.

Onbinlerce minarede günün beş vaktında göklere ilân edilen, Cemaatlar toplıyan, camiler dolduran ses onun sesidir. Minareler, şerefeler onun aşkıyla yanıyor.

Kalplerimizin, gönüllerimizin saltanatı onundur. Dudaklarımız onu söyler. avuçlarımız ona doğru açılır. Her yerde, her şeyde; her zaman o var! Bu susuzluklar onun için; bu intizarlar onun içindir.

Ramazan günlerinde iftara yakın zamanlar, Duaların; dileklerin kabul olunduğu intizar ve yalvarışlarla dolu o harikulâde anlar ne hoştur!..

Besmele ile başlanıp, Tanrıya şükürle biten nimetler! Allahın insanlara lütfetiği dünya nimetleri ne hoştur!..

Sonra taravih namazları.. Uzun ibadetler.. O tekrar tekrar Allahın huzurundu duruşlar.. O tekbirler, rükûlar secdeler.. yerle bir oluşlar. O aslına dönmenin, rabbına kavuşmanın bütün yolları.. Namazlar!

Namazda her hareket insanı Allaha götürür.

«Ölki dirilesin! köle olki azat olasın, unutki hatırlanasın» diyordu Mevlâna! Ramazanın her anı, her saniyesinde yaradana kul olma; kendini unutma, nefsini öldürme var!.

Bu kul olmakla sonsuz ve ebedi hürriyet var. Mekânlara, zamanlara; imkânlara sığmıyan bir hürriyet!..

Oruçlardan ve namazlardan sonra insan bambaşka bir aleme göçer. Bütün kesafetlerden sıyrılır. ruh olur! Ramazan maddenin ruha teslim olduğu aydır. Ruhun vusatına, ruhun saltanatına mani olan engeller ısrarla, sabırla yıkılmıştır.

Ulu peygamber nefisle mücadeleye «büyük cihat» demiştir. Bunu başarma ihtiraslarla mücadele etmek az şey midir?...

Sabaha karşı uyanışları.. Bir başkalık ve bir değişiklik! Milyonlarca insanın bir anda, içten gelen bir emirle; tatlı uykularını, istiye istiye seve seve terkedişleri Din ne büyük kuvvet! İslâmiyet ne büyük din!. onun yerini, hiç bir şey dolduramaz!.

Şafak söker. Müminler yine Allahın divanındadırlar. Açılan gök kapıları — — kalp kapıları.. mavi aydınlıkların içinde eriyen gizli niyazlar.. Yenidoğuşları, yeni duyuşlarla karşılamak!.

Gündüz; Açlığın verdiği sermestiler! Kuruyan dudaklar... Çoşan kalpler, yaşaran gözler.

Ramazan! Ey Allahın zamana akseden lutfu! Ey bizi Allaha götüren günler! 30 gün! otuzbin defa kalplerimizin yıkandığı mubarek ay! yine gel!

Salim ZEKİ

Gizli bir ses dedi ki:

Aşıkım aşkım var bilmemki Kime?
Derdim var açamam hiçbir hekime:
Açsam söyleyemem fakat muhtemel,
Gönülde istek var, gizli bir emel
Maşukum nerede nasıldır şekli
Onu bulmak pek zor, hayli emekli
Neye meylettimse budur diyerek,
Mutad bir sevgiyle oda pek seyrek
İle koştum baktım arzum bu değil
Gizli bir ses dedi ki: Ey! ÇEKMEGİL

Sevgilini eğer bulmak istersen
Böyle aranılmaz, gayret göster; sen.
Fâni olduğunu idrâk ederek;
Hırstan, delâletten sıyrılmak gerek;
Hakîkat yolunda yürü ileri,
Bulmak kolay olur sevgilileri.
Dedi kayıp oldu ve gelmedi ses,
Bir devir açıldı yeni bir heves
Fakat hak yolunda kaldık pek yaya.
Bizde kudret nerde onu bulmaya.
Bize de izin ver yüce Allahım,
Şu hasretlik bitsin, bitsin bu ahım.

M. Sait ÇEKMEGİL

(1) Şairin aynı adı taşıyan Şiir kitabından!..

HÂDİSLER

Bilgi ile iş yapan; cehaletle ibadet edenden yetmiş derece fazla meziyet ve üstünlüğe sahiptir.

Halk arasında iki zümre vardır ki bunların doğruluğu halkı doğruluğa, fenalıkları halkı fenalığa götürür, birincisi âlimler, diğerleri de âmirlerdir.

Hayırlı şleri halka öğretmek için nefsini unutan bir âlim bir yanan muma benzer. Çünkü kendini yakar fakat âlemi aydınlatır.

İlminden istifade olunan bir âlim ibadet eden bin kişiden hayırlıdır.

Bir âlimin uykusu; onun sağlığına ve ibadetine faideli olmak niyetini taşıdığından o uyku bir ibadet ve aldığı nefes de tesbih sayılır.

Bir âlimin yüzüne bakmak ibadet makamına geçer.

İlim ve din meslelerinin müzakeresi için toplanan bir mecliste hazır bulunmak bir sene müddetle ibadet etmekten daha sevaplı ve hayırlıdır.

Dine hizmet maksadile ilim tahsil eyliyenler Allahın indinde harp eden mücahitlerden daha ileridirler.

Kıyamet gününde en büyük azabı çekecek olanlar bilgilerinden kimseyi faydalandırmıyan âlimlerdir.

Kur.anı okurken yapılması ve yapılmaması lâzım gelen işlere dikkat et; yoksa okumamış olursun.

Allahın zikri ile o kadar kendinizden geçerek mest bir hale gelinir ki Allahı bilmiyen ve tanımıyanlar sizi deli zannetsin.

Zikirlerin en makbulü kalpten olanıdır. rızkın en makbulü de kâfi miktarda bulunanıdır.

Allahın rahmetini kazanmak için en büük şey hiçbir karşılık beklemeden harbe gitmektir.

Cennet muharebede bulunan gazilerin kılıçları altındadır.

«Veli» denilen insan odur ki görüldüğü zaman akla derhal Allah gelir. Ancak gözü sade dünya malında olanlar bunu fark edemezler.

Allah bütün dünyaya: «Bana hizmet edenlere hizmet et!» diye emreder.

Gençliğinde ibadet edenlerin; ihtiyarlığında ibadete başlıyanlar üzerindeki üstünlüğü; halka nazaran nebilerin üstünlüğü gibidir.

Tanrı; genç yaşlarında ibadet edenleri meleklerine göstererek meserret ve sevinçini ilân eyler.

Tanrı genç tövbekârları sever.

www.ulkunet.com

Bu adamlar bizden ne istiyorlar?

Zindanlara atıyorlar, tabutluklarda zincirlere vuruyorlar!.. Kanunsuz, mecmualarımızı toplatıyor, mektuplarımızı açıyorlar! Hangi devirdeyiz?..

1944 yılında fiilen vatansızlar, komünistler aleyhine mücadeleye atılalıdanberi bu adamlar bizden bir şey istiyorlar.

1940 yılında Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi denilen bir yere girdik. İlim yapacaktık. Felsefe okuyacaktık. Bir de ne görelim: burada ilim ve felsefeden başka herşey var. Yabancı emellere hizmet eden bir takım kiralanmış adamlarla etrafımızı çevrilmiş bulduk. Burada varlığımızı, birliğimizi, hürriyet ve hüviyetimizi teşkil eden her şey, ilim perdesi arkasında açıkca inkâr ediliyor politikacıların etrafında gittikce miktarları artan, bir münkirler bir yıkıcılar kalabalığı toplanıyordu. Bunu gözlerimizle görüyorduk. Bir gün geldi ki artık tahammül edemedik. Zira bu kalabalık Çanakkaleye tahta kale şehitlere budala deyecek kadar ileri gidiyor, kızıl ihtilâlden bahsediyor, filân sokaktan şu kadar, falan caddeden bu kadar kelle toplayacaklarını hesaplayıp duruyorlardı. İşin en acı, en feci tarafı da, bu bozguncular idareciler tarafından yardım görüyor, himaye olunuyor Çalışma ve faaliyetleri teşvik ve tahrik olunuyordu.

1944 yılında ceryan eden bir mahkeme dolayısıyla milliyetçi, vatancı gençliğin çoktanberidir biriken öfkeli heyecanı milli galeyanı boşalıverdi. Bir nümayiş yaparak hükümetten o zaman «bir Türküz Türkçüyüz» deyen başvekil Saraçoğlundan, bu adamların tasviyesini bu türlü tahriklere bir son verilmesini istedik.

Biz onların tasviyesini susturulmasını isterken onlar bizi tasviye ediverdiler. Susturdular. Nümayişe iştirak eden gençlerin ellerinde bir cilet bıçağı bile yoktu. İş böyleyken hal böyleyken emniyet müdürlüğü ile Çankaya arasında mekik dokuyan hokkabazlar Profesyonel dalkavuklar, gençliğinin kısmı azamını hamamda geçiren şirretler Devlet şurasının kararını dahi yırtacak kadar ileri giden despotlar, gestapolar bu talebe hareketini toplu tüfekli hükümete karşı bir hareketmiş gibi gösterdiler. Adeta seferberlik ilân ettiler. Çankayayı ve Sovyet Sefarethanesini askerlerle kuşattılar. Ankara tepelerine toplar yerleştirdiler. Üniversitelerin önünde askerler silâh çattılar.

«Vatandaşlarım şuna emin olsunlar ki Cumhuriyetin bütün tetbirlerini alacağız. bu vicdansız fesatcıların hakından geleceğiz» gibi hiddet ve şiddet dolu nutuklar söylediler. Ve nihayet muharebeyi kazandılar. Düşmanlarının hakından geldiler. Resmi tebliğler neşrettiler. Yabancı devletler bu muvaffakiyetlerinden dolayı kendilerini tebrik etti. Bu arada ulusta Falih Rıfkı «Stalin ve İnönü başımızdadır» diye makaleler yazıyor, siyasi leriniz Sovyet dostlarına ilânıaşk yapıyorlar nağmeler gönderiyorlardı.

Bu heyecan ve galeyan içinde evvelâ bastan idamımız istendi. Sonra askeri mahkemeye, sıkı yönetim mahkemesine verildik. Hadise Ankarada olduğu halde İstanbul'da hapsedildik. Taputluklara konduk. Zincirlere vurulduk. Bunu yapanlar Rus değildi. Moskof değil Türktü kendi adamlarımızdı. Türk olduğumuz Türkçü olduğumuz, komünist düşmanı olduğumuz için yapılıyordu bu zulümler.

Türkiyede çok sevdiğimiz vatan toprakları nda kendi memleketimizde esirdik! Ruslara hulus çakmak için efendilerimiz bizleri feda dahi edebilirlerdi. Eğer siyaset değişmeseydi. Eğer Ruslar Şark vilâyetlerimizden bazılarını istememiş, boğazlar üzerinde üstler istememiş olsaydı... Onlar ayı ya dayı demekle köprüyü geçeceklerini sanmışlardı. «Aldandılar daha da aldanacaklardır».

Çok geçmeden vaziyet tavazzuh etti. Dost düşman belli oldu. Bizi de bıraktılar. Fakat halâ peşimizi bırakmadılar. Biz nereye gidersek onlarda arkamızdan geliyor. Halâ 19 Mayıs nutku yürürlüktedir. Bir casus gibi bizi takip ediyorlar. Size garip bir hikâye anlatayım:

1944 yılının Ağustosunda İstanbuldaki mezardan nasılsa sağ olarak çıkarak Ankaraya dönmüştük.

Bunlar geldiğimi derhal haber almışlar. Ve iki kişiyi eve göndermişler. Bu işgüzar memurlar talebe olduklarını beni takdir ettiklerini, çok sevdiklerini binaenaleyh benimle görüşmek istediklerini söylemişler.

«Biz Samanpazarındaki «Boğaziçi» kahvesindeyiz. Oraya gelsin demişler. Gittim. Dostlarımı hemen tanıdım. Gerçi yakalarında Hukuk Fakültesinin rozetleri vardı. Fakat bu rozetler onların yalanını saklıyamıyordu. Garsonu çağırdılar. «Bak Osmanbey ne içer» dediler. Bir biri ismarlar bir biri. Ben dayanamadım güldüm. «Arkadaşlar çaylar, kahveler, gazozlar dursunda evvelâ sizinle bir müşerref olalım. «Yalnız siz ... bey değilmisiniz sizde — .» diyorum. Birden bire şaşıyorlar. Sonra zorla gülümsemeye çalışarak «ne yaparsın birader vazife» diyorlar. Nihayet müsaade alıp evime çıkıyorum.

Bakıyorum. Aynı adamlar yine arkamda. Artık sabrım tükeniyor. Onlarla beraber doğru emniyet dairesine gidiyorum.

Amirlerine çıkıyorum. «Bu adamlar arkamda ne arıyor? Yok halâ suçlu isek, işe geldim yine tevkif edin, hapsedin, değilsek bunların işleri ne? Galiba sizin askeri mahkemenin verdiği karara itimadınız yok! Sonra bu adamların hepsini tanıyorum. Mademki takip ettireceksiniz. Kadronuzu değiştirin. Yenileyin yahut mademki beraber geziyoruz. Hiç olmassa bana da bir iş verin, boşuna dolaşmıyalım» Amir bu sözlerin üzerine ısırır gibi gülüyor. Çıkıyorum. Fakat bu sözlerim hiç bir tesir yapmamış olacakki yine beni adamları boş bırakmıyorlar.

O sırada memleketime gidiyorum. Arkamdan kaymakamlığa uzun bir yazı. «Göz altında tutun» Hem o sıralarda daha mecmuayı dahi çıkarmamıştım.

1947 martında arkadaşlarımızla Ankarada toplanıyoruz. Nereden gelirse gelsin her türlü kötülükle vatan ve millet düşmanlarıyla İstismarcılarla pervasızca mücadele edeceğiz. Ne olursa olsun! Başımızdan bir sürü facialar geçmesine rağmen her türlü tehlikeyi göze alarak Serdengeçtiyi çıkarıyoruz. Birinci sayı çıkar çıkmaz mecmuamız hayalimizin bile ulaşamadığı fevkalâde bir rağbet görüyor. Aynı sayıyı tekrar tekrar basıyoruz. Para dersen hiç. Herkes kendi istediği gibi basıyor satıyor. Kim arar kim sorar.

Her taraftan yüzlerce mektup alıyoruz. Serdengeçti vatanın Serhat köylerine kadar gidiyor.

C.H.P. den dört kodaman bizim tanıdığımız büyüklerden birini ziyaret ediyor.«Bu gence yazık olmasın, biz bunu himaye edelim. Matbaa bulalım, para bulalım» diyorlar. Tabii biz reddediyoruz. Halbuki bizim o zaman posta kutusu tutacak kadar paramız dahi yoktu. Birinci sayının birinci baskısındaki havale ve muhabere adresi evin adresidir. Nihayet o evdende devletin evi diye çıkarılıyor sokakta kalıyoruz. Fakülteden de atılıyoruz. Sonra da mahkemeye veriyorlar. Belâ belâ üzerine, Mahrumiyetler, mahkûmiyetler bir birini kovalıyor. Bu gürültüler arasında II sayı çıkıyor. Bu sayımız Ankara piyasasından keyfi kanunsuz olarak toplatılıyor. bayilerimiz tehdit ediliyor. Bazılarından da bu mecmuayı satmıyacaklarına dair kâğıt alıyorlar. Elinde matbuat kanunu olduğu halde Ankara C. Savcısı Kemal Boraya çıkıyoruz. Bu hareketin kanunsuz bir hareket olduğunu zira gazete ve mecmua ancak mahkeme kararıyla toplatılabileceğini söylüyoruz. Savcı «bir yanlışlık olduğunu mecmuaların hemen ide edileceğini söylüyor. Hadise o zaman «Kudret» gazetesine de aksediyor.Ve nihayet mecmualar iade olunuyor. Neden acaba daima bizim mecmualar yanlışlıkla toplatılır da bir kerecik olsun «Ulus» toplatılmaz?.. Maksat meydanda. Onlar. Ulus meydanında yalnız Ulus gazetesinin satılmasını istiyorlar. Kanun adamları böyle (K. B. gibi) kanunu çiğnerlerse biz ne yapalım? Kime itimat edelim? Bu fasılda böyle kapanıyor.

— Sonu 13, üncü Sayfada —

www.ulkunet.com

ŞEHVETNÂMELER!..

Edebiyat perdesi arkasında işlenen şu edepsizliğe bakın!.. Asıl tahrikçi neşriyat budur. Bunu önleyin!..

— I —

Tekrar tekrar basılıp yüksek fiatlarla piyasaya atılan şehvetten ve zevkten başka her şeyi inkâr eden genç dimağları temiz vicdanları yüksek hisleri mahvedip, gençlerimizi Şehvet kasırgaları önünde perişan eden bu türlü kitaplardan, bağzı parçaları (okuyucularımızdan hicap ederek) mecmuamıza aynen alıyoruz. Allah ve millet yolunda neşriyat yapanlar türlü felâketlerle karşılaşırken, Allahı-ahlâkı-dinî-milleti-aileyi-cemiyeti inkâr eden ve hepsinin üstüne şehvetin dalgalandırdığı - inmoralist'in bayrağını dikenler rahat çalışıyor. bol bol neşriyat yapıyorlar. İşte numuneleri meydanda.. Asıl tahrikci neşriyat budur:

Şaheserdir diye terceme edilen bir roman.. Bu romanın bazı parçalarını beraber, okuyalım:

«Ağaçlar arasından dev adımlarla ve sanki arkasından hırsız kovalıyormuş gibi ilerliyordu. Ağaçların seyrekleştiği bir yere gelince çeketini çıkardı ve kadını yere yatırdı. Hırçın ve asabi elleri elbiseleri arasında dolaşıyordu; o derece kendinden geçmişti ki kadının çözülmekte inat eden kemerinin tokasını kırdı. Kadın erkeğin vücudunu vücudunda hissettikçe ruhunun ta içinden bir takım ürpermelerin yükseldiğini ve bir alev halinde bütün vücudunu sardıklarını duydu. Kollarını onun boynuna doladı. O derece mestolmuştu ki bu anın bitmesini istemiyordu. Hayatın mahiyetini ancak şimdi idrak etmiye başlamıştı. Demek vaktiyle bir kör gibi yaşamış ve hayatın ne olduğunu bilmeden hem vücudunu, hem de kafasını körletmişti.

Erkek doğrulduktan sonra:

— Bu defa beraber zevk duyduk, bu şekilde olursa mükemmel doğrusu... insanların eksersi bunun farkında bile olmaz. Ertesi gün kadın yine ormana gitti bu sincabi ve sâkin bir ikindi vakti idi. Ağaçlar yavaş yavaş tomurcuklanıyordu. İçlerindeki usare yaprakların ucuna kadar ve hepsini de hayata götürüyordu. Genç kadın kendisini bu tomurcuklara benzetti. Nice zamandanberi hayata küsen kalbi nihayet neşelenmenin ve yaşamanın yolunu bulmuştu. O da usaresini sevdiği adamdan almış ve ebediyen gömdüğü sandığı hayata yeniden doğmuştu.

İçinde alevden bir usare aktığını ve bütün vücudunu kavurduğunu hissetti. insanın kanında bir erkek oluşu pek feci dedi. Erkek yüzü görmiyen kadınları düşünüyorum da acıyorum. İstedikleri kadar manto ve kürklere sarılsınlar hiç bir şey erkeğin harareti nin yerini doldurama z.»

Bir çok haltlar işledikten sonra akşamın olmasıyla kadın eve dönüyor. Kadının kocası çocuk yapmaktan mahrum bir adammış. Kocasına soruyor:

— Bir çocuğumuz olmasını ister misin?

— Aramızda hiç bir şey değişmezse, aşkımıza halel gelmezse bu şartla başka bir adamla çocuk yapabilirsin. deye cevap veriyor kocası.

Burada aile müessesesini yıkan piçliği meşrulaştıran bozguncu bir fikirle karşı karşıyayız.

Bu kitap baştan başa evli bir kadının bir başka erkekle çiftleşme sahneleriyle doludur. İşin en feci tarafı da kocanın bütün bu olup biten şeylerden haberi olduğu halde bu hali musamaha ile karşılaması. bu türlü şeyleri tabiî gösteren aldatıcı yıkıcı fikirler serdedip durmasıdır.

Şimdi gıcıklama edebiyatının şahaserlerinden bir başka romana geçiyoruz.

«Böylece o tam yedi sene, kendi hayatından daha mesut; daha renkli ve değişik bir hayat tahayyül etmeksizin yaşadı. Fakat yirmi yaşına basınca genç kız vücudunun olgun bir kadın halini alacağı sıralarda memelerinin altında peyda olan ilk olgunluk kırışığınıgördüğü zaman bir takım ihtiras fırtınalarının estiğini hissetti».

«Memelerinin dolğunluğunu etinin sertliğini hissetti. Saçlarını ölçtü, ve rengine baktı. Bakışındaki cazibeyi; ağzındaki manayı, nefesinin sıcaklığını ve koltuğunun altından dirseğine kadar dikini genzlirerek onun şehveti gıçıklama hususunda ki kabiliyetini tecrübe etti. Kendisini arzularının tatmini için birisini arıyormuş gibi geriye attı. Sırt üstü yattı. Fakat ayakta iki genç kadın arkadaşından başka kimseyi bulamadı. Onların arasına girdi. Her ikisinede korkunç bir ihtirasla sarıldı». Daha buna benzer birçok açık saçık sahneler ve bu sahneleri canlandıran çıplak kadın resimleri..

Romanın diğer bir kısmında 36 âluftenin bulunduğu bir yer tasvir olunuyor.

«Orada zengin aşıklar tarafından çok aranan ve vücutlarını 200 drahmiden aşağı satmıyan 36 âlufte oturuyordu. Bunlar ayda bir kerre-ayın 14 de-hisleri çıldırtan içkilerin tesiri altında kendilerinden geçerlerdi. 36 âluftenin en kıdemlisi o korkunç aşk şerbetinden öldürücü bir miktar almak mecburiyetinde idi. Onun her tarafa köpükler saçan vücudu baş döndürücü bezm alemlerinin merkez ve timsali olurdu.

Diğer kadınlar, sürekli âváze ve feryatlar göz yaşları ve haykırışlar arasında onun vücudunu ihtirasla kucaklarlar, teninde saçlarını ıslatırlar; yakıcı tenine vücutlarını sürterler ve korkunç can çekişmenin verdiği devamlı ihtilaçlardan yeni çılgınlık sahneleri yaşarlardı»

Bu kitapta şehveti ilâhileştiren muhteşem tasvirlerle karşı karşıyayız.

«Onlar yarılarına kadar erguvani renge boyanmıştı. Üst kımlarda ise lâl rengindeki elbiseler arasından ayakta duran kadınların cıplak vücutları gibi tarifi imkânsız bir beyazlık içinde göze çarparlardı. Burada muazzam boğaların altlarına aldıkları bakireler, geyiklerle çiftleşen deniz kızları; kaplanlar tarafından sevilen bezm alemleri kadınları görülürdü.

Dayanılmaz mukaddes ihtirasın tesiriyle bu muhtelif mahluklar kabaran bir dalga halinde bir birlerinin üzerlerine atılırlardı. Erkek gerilir, dişi teslim olur ve yaratıcı kaynakla-

www.ulkunet.com

rın birleşmesi arasında hayatın ilk *titreyişi belirirdi.»*

Şehvetten başka, mukaddes ihtiras tanımıyan bu türlü sahnelerin ruhlar üzerinde yapacağı tahribatın büyüklüğünü okuyucularımızın takdirine bırakıyoruz.

On buçuk yaşında bir çocuk fuhşa başlamıştır. Hovardasına şöyle deyor «genç olduğuma çok memnunum. Ne hikmetse memeler ilk önce *büyüyen şeylerdir.* Bana öyle geliyorki kanımın aktığını gördüğümün birinci günü kendimi ölüme yaklaşmış bulacağım. Bırakta seni doya doya öpeyim»

«Adam ilk önce *takmin ettiği gibi* karşısındaki kızın, pek toy olmadığını anladı. Kız aşkını, kıvrak el hareketleri baş döndürücü temaslariyla şaşırtıyordu. Genç kızın sert ve oynak vucudu erkeğin, etrafında *teslim* oluyor tekrar kaçıyor; kayıyor dönüyor mücadele ediyordu. Nihayet sarmaştılar».

O sırada kızın anası geliyor. ve adama soruyor: «kızımı nasıl *buluyorsun? Onunla iftihar edebilirim* deyil mi?

İntihar edeceği yerde karı iftihar ediyor. Bu türlü rezaletler yalnız romanlarda hayal sahasında kalsa neyse. Fakat maalesef ve maalesef kendi cemiyetimizde de böyle şeylere sık sık tesadüf ediyoruz. Meselâ randevü evleri, umumhanelerin ilk mektebi *mesabesindedir.*

Şu gıcıklayıcı sahneye bakın:

«Kadın süs oarak memelerinin ucunun hizasına iki siyah yıldız işlemişti. Dar omuzları. kalın dudakları, kıvrak bir beli vardı. Kadın ağzı açık uyuyordu. Adam sessizce peykeye onun yanına oturdu. Yavaşca dirseğini dayayıp bir az daha sokuldu.Kadının müslimden yapılmış elbisesi bir yırtmaçla *kalçaya doğru* açılıyordu. Adam elini dalgalanan bu yırtmaçtan soktu. Ve parmaklarının ucuyla kadının hafifce terlemiş olan sol memesinin altını okşadı. Bu temas neticesi kadının göğsü gerildi. ve katılaştı. Kadın uyandı. üzerindeki *ince elbisesini* bir *hamlede* yırttı. Onu elinin içinde *buruşturarak* bir yumak haline getirdi ..... ve sonra...

Kepazelik bir çeşit değil. Burada aynı zamanda sevicilikte metedil*mektedir.*

Şu fikirleri dikkatle dinleyin:

«*Kadın aşk bakımından tekemmül etmiş bir alettir.* Tepeden tırnağa kadar aşk için yaratılmıştır. Sevmesini ve sevilmesini ancak o bilir. Binaenaleyh, eğer bir çifti teşkil eden iki kişi de kadın ise, çift mükemmeldir. Biri kadın ise çift orta derecededir. *İkiside erkekse berbat bir şeydir.* ve bu bozuk *fikri canlandıran bir* sahne:

«Güzel âlufte bütün geceyi iki genç kız arasında geçirmişti. Bunlardan *biri kalçaları ter içinde* kalan güzel kadına sokulmuştu. M. ise onun göğsüne raslamış gözlerini kulaklarına doğru çevirmiş uyuyordu.»

Romanda feylesof olarak takdim edilen bir adam, *bu mesele hakkında* şöyle konuşuyor. «Ben iki genç kadının sevişmelerini gayet muvafık bulurum. Yeterki hayatlarının sonuna kadar bir birlerini kadın olarak sevsinler.

Ve bizim erkekliğimizi kıskanacak *bir* takım aletler kullanmasınlar. Ben onların birleşmesini harikulâde bulurum. Zira zifaf gecesi ne kan vardır nede haşin hareketler»

Kan insanın beynine çıkıyor. Böyle şeylerin *neşrine* nasıl müsaade olunuyor. anlamıyoruz?

Diğer taraftan eserleri bizde pek çok okunan bir romancı oğlancılığı müdafaa eder. Hatta bu adamın Homoseksüelliği müdafaa eden onun felsefesini yapan bir kitabı, da gene şaheserdir deye türkçeye çevrilmiştir. Bu eserinde erkek aşklarını müdafaa eden muharrir bu türlü şeylerin gayet *tabii olduğunu* hatta cemiyet için kurtarıcı ilerletici bir rol oynadığını müdafaa eder. Eski yunanda bu varmış! Onun için felsefe, edebiyat; her sahada ileri gidilmiş. *İrenin büyük şairler* yetiştiren devrinde bu meslek revaçta imiş, aynı zamanda alim olan(!) bu ünlü sanatkâr «tabiatta erkek unsur dişi unsura nazaran pek fazladır». «köpekler horozlar daha bir takım aynı cinsten cinsiyetten olan hayvanlar bir bireyle birleşiyorlar. Erkekler neden birleşmesin» deyor. Her delikanlı bir erkek dost tutmalıymış! ve aşkı *ilerletmeliymiş. Bu fuhşu* önliyecek. Cemiyet için *bir* penzehir olackmış! v.s.v.s...

İnsan bu türlü nazariyeler karşısında gülse mi yoksa ölsemi iyi; hangisini tercih edeceğini *kestiremiyor.*

Biz şimdi bir başka kitaba ath*yalım.*

Buyurun seyredelim.

«Kadın boynundaki gerdanlığı çıkarmak için elbisesinin önünü aralağı zaman ipek tüller arasından iki yuvarlak beyaz bulut gibi parıldıyan memeleri erkeği deliye çevirdi. Ateşli dudaklarını bu şeffaf gerdana yaklaştırmak ve elbisesini parça parça etmek hırsını duydu»

Ertesi gün bir şarap alemindedirler. Manzarayı görün.

«Kadının nefis şaraplarla başı dönmüş, yüzü koyun yere yatmış; *memesinin ucunu yere dökülen şaraplara deydirerek «içsene yavrucuğum bak adamakıllı susamışsın»* deye söyleniyordu. Erkek hırsından elbiselerini yırtıyor ve söyle bir şarkı *terennüm ediyordu:*

«Ey nazik bacaklar yuvarlak kalçalar; oynak memeler, ateşin dudaklar! Usta eller! Siz insanı çıldırtırsınız.

«Ayaklarını oynatmadan, dizlerini kırmadan belini arkaya doğru *büküyor*, kızaran yüzü ve memeleri üç kırmızı çiçeği andırıyordu. Bütün vücudunu oynatarak raksediyor; nefes alışı göğsünü şişiriyor. Ağzını açmıya göz kapaklarını kapamaya *mecali yok* yanakları kan gibi kırmızı damarlarında ateşten bir nehir dolaşıyor. Bağzan ellerini yüzüne götürüyor. Bağzan da kolarını havaya kaldırıyor. Ve tatlı tatlı geriniyor. *Sonra nazik bir el* hareketiyle elbisesinin düğmelerini birer birer çözüyor, ve vücudunun güzelliğini gizliyen esrarı üzerinden atıyor. Kadın çılgın gibi bir ihtiras fırtınası altında eziliyor. İkiside henüz tatmin etmek istemedikleri bir arzunun yükü altında hareketsiz duruyorlar. İlk önce faaliyete geçen dudaklar *oluyor.* Erkeğin şehveti gıcıklıyan öpüşleri altında kadının gözleri irileşiyor.

Sonrada sermestiden hafif hafif kapanmıya başladığı zaman etrafını gölgelendiriyordu. Kilitlenen *bu* dudaklar asırlarca ayrılmıyacağa benziyordu. Kadının harikulâde bir güzelliği vardı. Üstüne bir kâbus gibi çöken ihtiras dalgasının altında sıyrılmak için vucudunu oynatıyor, belini kırıyor ve can çekişen bir hasta *gibi yastıklara sarılıyordu».*

Bu yazılardan daha açık daha gıcıklayıcı resimler insanı baştan çıkarmak için ne lâzımsa hepsi var. Yalnız tercemeler değil, telif deye ortaya atılan romanlarda aşağı yukarı bunların taklidinden başka bir şey değil!

İşte henüz ilk eserini vermiş bir gencin romanından aldığımız bir kaç parça.

— Sonu 13 üncü Sayfada —

www.ulkunet.com

A S R Î A İ L E

Nazik, Komilfo; kibar; elegan; janti; ince
Hatıra bu gelmezmi asrilik denilince
Dil, din farkı gözetmez; genç ihtiyar her yaşta
Asrilik şartı gelir bunlar için en başta
Hepsi koket hepsi şık, düzgün kıyafet kılık
Kadınları çaçaron, erkekleri kılıbık
Haftada dört beş gece gelirler bir araya
Kimi şebeğe dönmüş kimi de maskaaya
Viski, kokteyl; likör; mezeler bol sandöviç
A dö tbl bakara, frap; poker; bezik; briç
Şen müzik devertizman kontuvarı eğlenenler
Sabah olurken biter olan sonsuz geceler
Her gece bir kaç yüz papeli sökülüşler
Ayrılırken el sıkıp kırılıp dökülüşler
Hakikatı bilmeyen her halde gıpta eder.
Ah ne yüksek yaşayış; ne mesut insanlar der
Asrilik ne demektir anlaması bir az zor
İç yüzünü öğrenmek istersen gel bana sor
Dikkatli bak görürsen ne kadar tersine iş
Uçuruma sürükler cemiyeti bu gidiş
Otuz yıldır gezerim muhiti adım adım
Her inkilâp devrinde bir terakki aradım
Yazıkki rastamadım çok gayret ettimse de
Bizdeki asriliği görmedim hiç kimsede
Bir hasbelkal edelim ben sana anlatayım
Bu çok mühim yarayı deşeyim kanatayım
Bir az daha geçerse can evine girecek
Asrilik denen afet bünyeni kemirecek
O tertemiz varlığın çürüyüp kanayacak
Kangıran olup çıban her yerini saracak
Asrilerde bulunmaz dostluk vefa müveddet
Yalandır hep, riyadır; samimiyet muhabbet
İşit fakat inanma o yaldızlı sözünü
Elinden gelse oyar birbirinin gözünü
Sahtedir, gösteriştir hep o cicili şeyler
Candan dosttur sandığın kalkar seni zemmeyler
Ne ahbablık hissi var ne hak ve hukuk tanır
Ne kimseden sıkılır ne Allahdan utanır
Erkek adı donkişot, kadında yok ar haya
Namus; dinden bahseden kalır burada yaya
Lükstür tuvalettir onlardaki her iman
Mubalağa değildir bu saydıklarım inan
Saç, kaş; kirpik; göz; dudak; yanak; hepsi denk
Altın rengi toz penbe beyaz kızıl-kara renk
Bu kadar rengi nasıl toplamış bir çehreye
Ressamlar hayret eder bayandaki çehreye
Etek dizden yukarı, çıplak kol göğüs ense
Sokaktan geçenler göz atarlar bu gence
Kız saymaz anasını oğluna acımaz baba
Yüzleri kızarmadan en hoyratça en kaba
Tabirleri kullanıp, küfredip sögerler
Karısı; oğlu; kızı; sayın bayı döğerer
Hangisini sorarsan çekilmez bir gaile
Yalnız harice karşı ah ne kibar aile
Asri olan kadına çalışmak ta ne demek
Ne ev işi, ne dikiş; ne çamaşır ne yemek
Bir düğme bile kopsa bayan dikemez onu
Çamaşırçıyı bekler küflenir kızın donu
El sürmez sıcak suya, isteriktir tıkanır
Mendil; yaka ne varsa aydan aya yıkanır
Kazara ahçı gitse evde bir çorba pişmez
Bu böyle bir iştir ki el ermez güç yetişmez.
Manikürü bozulur, bayanın eli kokar
O pomatlı elini sulara nasıl sokar
Yemek yoksa kime ne kıyamet kopsa bile
Asri kadın ahçılık edermi bile bile
Onun kaygusu ancak, eğlenmektir şıklıktır
O ev kadını değil musturalık şıllıktır
Podra krem esanslar hep düzüne düzüne
Her tuvalette üç beş lira sürer yüzüne
İsraf günahtır dersen katılır güle güle
Yüzlerce lira verir bir kaç metrelik tüle
Saçlar kuvafür ister, pamuk eller maniktür
Vücuda masaj lâzım ayaklara pedikür
Lobonda sol dip köşe maksimde aynı masa
Park otelde rezerve yer tutmak büyük tasa
Uşak, ahçı; sofracı; çift hizmetçi; çift şoför
Baylara bayanlara manikürle kuvafür
Moble lüks, kübik apartman konforlüdür
Kadillâç arabalar uçar motör zorludur
Yüzerce lira kostüm, yüzlerce lira manto
Bayları da giymez yüzden aşağı palto
İster üçyüzer lira küçük bayan küçük bay
Sen insaf et de aylık masrafları üçbin say
Bu çılğın misrifleri sakın zengin sanmayın!
Akareti iradı var sözlerine kanmayın
Erkeğin yaptığı iş aldığı para belli
Ay başında ancak eline geçen yüzelli
Şu halde bütçeleri nasıl gelir başa baş
İlk önce ben de şaşdım, bir azcık sen de şaş
Bire yirmi açıklı bütçeyi nasıl kapar
Ne gibi bir hünerle bu işi yapar
Aklın varsa sokulma kaç onlardan uzağa
Görüşme aldırma tutulursun tuzağa
Asriliğe imrenip bakarken sola sağa
Hali vakti yerinde kimseler düşer ağa
Üşüşürler başına içki kumarlar boğar
Metelik kalmayınca ard kapıdan kovarlar
Asri denen kibarın dolabı böyle döner
Lâkin öbür tarafa bir çok ocaklar söner
Oğlan züppe, kız hoppa, ana sürtük; baba kaz
Bundan daha ahenkli bir aile olamaz
Baba kendi elile oğlunu takdim eder
Anası randevuya kızıyle beraber gider
Mahdum filâme, kerime hanım metres
Ana sicilli ka.... baba boy... teres...
Namussuzluk damgası aileye vurulur
Fakat onlar asriyiz diye yine kurulur
Bir de girelim biz asri denen salona
Gözleri kamaştıran o yaldızlı baloya
Kulağını gözünü dikkatle aç, gör dinle
Göz kulak misafiri olalım biz seninle
Biri yarı uzanmış sallıyor ayağını
Biri durmaz oynatır kolunu bacağını
Elde tesbih veya köstek fırıl fırıl çevirir
Biri reverans yapar, çarpar stor devirir

www.ulkunet.com

Tebessüm bile değmez şeye kahkaha boğar.
Dururken hiç sebepsiz somurtur surat asar..
Mükâleme bayağı, ne mevzu var ne esas;
Biri Hindistan derken, öbürü der Tunus Fas!
Salon dili bilmece; anlamaya imkân yok
Dinleyende ferasat, söyliyende iz'an yok
Jö vuzasör bayan amökr truvasan
Fakat cidden şödevr bayılır gören insan
Doğrusu bir san pareyi okazyon
Ön şoz entruvabl dolaşan çarşı pazar
Ma Şeri mabiyen eme ma bel metres şeri
Bon kiki, mal bel şeri; bon mimi isimler
Kikinin aslı Zeki, Feriha imiş Feri
Mimi Mediha demek; varmı Türklük eseri
Asriler işte böyle yarı Türk yarı frenk
Kadınları çaçaron kozmpolitten erkek
Bunlardan gelen nesil vatan millet tanırmı
Müslümanlık kaygusu Türklük duygusu varmı
Asri kibar yaşamak onlara millet ve din
Vatanı isterse ya Türkiye yahut Çin
Müaşeret adabı ne demektir yok bilen
Boru gibi ses verip sümkürüp burun silen
Masayı kucaklayıp dirseğiyle abanan
Susmadan söylemeyi bir marifettir sanan
Çatal bıcak kaşığı beş parmağiyle tutan
Nadide yemekleri hep çiğnemeden yutan
Höpürterek içer, kahvesini suyunu
Şapırtılı yemek yer değiştirmez huyunu
Ağzında lokma varken konuşur ağız açar
Etrafına pespaye gibi balgam ve mikrop saçar
Kendi iğrenmez ama iğrendirir her kesi!
Bütün salona hakim bayanın çatlak sesi..
Müdahale edersen hemen alay ederler,
Bu parvönü de kimdir nereden çıkmıştır derler:..
Asri kibar olmak yalnız onlara mahsus!.
Lahable çek, baş salla sakın dil uzatma sus!..
Şanslarına gelince büsbütün rezalettir;
Söylemesi ayıptır çünkü bir fezahettir!..
Dansta kadını öperler, sıkmak sıkıştırmak hiç!..
Her balodan kazanır memleket bir sürü piç!
Göbekler perçin olmuş hava geçmez aradan!.
Yola gelmez kadın varsa sen haber ver paradan!.
Çiftler kenetli gibi asılmışlar sımsıkı.
Dans eden kadın erkek, konuşur sıkı fıkı;
İkisi de duş ister buna derler asri dans!
Hiç bir külfeti yoktur ne pey ister ne avans!
Kocasının yanında randevu verir hanım
Cemiyet ortasında hitap: nonoşum canım
Asrilik böylemidir anlat bana çelebi
Neredeyse ça..... kadın erkek aleni
Haya namus kalmamış rezalet diz boyunda
Oros.... dey.... var onların soyunda
Asriliğin manası edep irfan demektir
Bizdekine gelince düpedüz b.. yemektir.

—:—:—:—:—:—:—
—:—:—:—:—:—
—:—:—:—:—

Bir Mahkûmun Destanı

Genç yaşımda bir iş geldi başıma,
Soldurdun domurcuk güllerim yarabl
Şu tatlı canımı dara düşürdün
Kestin her taraftan yollarım yarabl.

Bir ahbap uğuruna düştüm bu dara
Merhem kabul etmez yürekte yara
Lokmanım sen ancak yetiştir çare
Sana malûm bütün hallerim yarab

Düğünümde başlıdır çalınır hale
Çıkardım cinayet eyledi Şekva
Almadım muradım ölmedi sevda
Kırıldı ötmüyor tellerim yarab

Duydu Boğazlıyan keşfime kalktı..
Yetişip zabıta bu hale baktı
Katil Fazlı diye kelepçe taktı..
Ağlasın kınalı ellerim yarab!

Dağıldı çalgıcı bayrak devrildi
Yandı iki taraf bağrı kavruldu
Sönüp istikbalim külüm savruldu
Yüz tuttu harabe illerim yarab.

Devam etti mahkememiz habire
Bir kaç suçum topladılar bir sıra
Hüküm hülasası çıktı yüz bire
Kırıldı duyunca bellerim yarab

Hayatta hiç bir şey görünmez göze
Geldim reisle nice yüz yüze
Temyizin son hükmü indi otuza
Gine zehirlendi dillerim yarab

Cürüm ağır kızıl kana bulaştım
Bu yıl tamam sekiz yıla ulaştım
Çok vilâyet hapishane dolaştım
Dönderdin Yozgata yollarım yarab

İsmim Fazlı Selvi halka aşikâr
Kozam boğazlıyan köyüm toprak Pınar
Bir kuru ağacım yerinde karar
Ümit sende güvert dallarım yarab

Matemdir hayatım sıkıyor gamım
Bırakmaz pek sıkı tutmuş tuzağım
Sönmeyip geçmeden bu gençlik çağım
Bırak zincirinden kollarım yarab.

Sahibim her yandan değiliim bikes
Neyleyim dar yerim alamam nefes
Bülbül gibi yerim bir altın kafes
Ötmüyor neşeli dillerim yarab.

Bir kardeş valide bekler yuvamız
Sekiz sene oldu geçti davamız
Şu geniş dünyada yoktur havamız
İssizdir yaylarlar çöllerim yarab

Ne büyüktür isyanım çoktur günahım
Titretir cihanı şu gizli ahım
Yıllarca bekliyen zülfü siyahım
Dul gibi gözlüyor yollarım yarab.

Gördüm ki dünyanın ahiri yalan
Kesmezim ümidim Allahım kalan
Yusufu kuyudan zindandan alan
Yetiş sana malûm sırlarım yarab.

Anladım dostlarım düşmanım bildim
Toplayıp aklımı başıma aldım
Kükreyip sakıyıp hapise geldim
Akarak duruldu sellerim yarab

Didarı anladı gördü devranı
Üç beş sene kaldı gördü mehmanı
Başlan geçen hale yazdı destanı
Okuyup dinlendir dillerim yarab.

Yozgata bağlı Boğazlıyan ilcesinin Toprak Pınar köyünden
Şimdi Konya Ceza evinde Fazlı SELVİ

www.ulkunet.com

ULUS'UN T. İ. SİNE CEVAP

Bliyorsunuz!. Biz açık kalpli, açık sözlü bir memleket çocuğuyuz. Vatanı satılığa çıkaran imansızlarla mücadele ederken hapishanelere düştük. Ceza evinden çıkar çıkmaz, bin bir sefalet, rezalet ve müşkilât içinde Serdengeçtinin «4» sayısını çıkardık. Mecmuamızın bu sayısında pek tabii olarak hapishane hayatından, orada bulunan, bozuk bir camiyetin kaza ve kaderin kurbanı olan zavallı insanlardan mahkumlardan bahsettik.

Aynı sayıda «Nereye gidiyoruz?», «Allaha - insana-aşka dair», «Domuz çobanlarına, «milliyetci gençliğin asil galeyanı», «Rusyanın iç yüzü» gibi her biri içtimai yaralarımızı deşen, dahilde memleketi istismar, hariçte vatanı tehdit edenlere karşı cesurca kaleme alınmış yazılar vardı. Bu sayımız bağzı iktidarsız, ikkidar düşkünlerini dehşete düşürmüş; ürkütmüş!

Senelerden beri, bu son zamanlarda her şeyden telaşa düşenlerin şakşakcılığını yapan bu surette, ustadı Falif Rifkının yerini doldurmıya çalışan biri iktidar yankıcısı, bizim mecmuaya öyle ısmarlama bir çatış çattıkil.. sormayın!

«Bu günde bana konyada çıkan bir dergi getirdiler. İnsana Konya ceza evinde yatanlar tarafından çıkarıldığı hissini veren, sade hissini veren değil, galibada öyle olan bu dergide yakası açılmamış, mücevherlere rastıyorsunuz; deye başlıyan yangıcı T. İ. yazısını alt kısımlarında yazılarımızın sırasından burasından parçalar çıkartarak, ve bu parçaları keyfine göre tefsir ederek okuyucularına mükemmel bir hokkabaz olduğunu bir daha göstermiş bulunuyor. Yukarda da görüldüğü üzere, Ankara Radyosunun bu şen ve esen kuluna «Konyada çıkan bir dergi getirmişler» yani şunun hakkında birşey yaz demişler. O da yazmış! Her ne ise, ekmek yediği kapıya hor bakacak değil ya. O vazifesini yapmış! Bizi ilgilendiren meselenin bu tarafı değil! Yalnız bu sayın hünerbazın bu kadar yalanı, bu kadar seametli iftirayı, bu kadar hüneri bir sütunluk yazıya sıkıştırabileceğini zannetmiyorduk doğrusu... Gerçi üstat, birinci cihan harbinde Filistin cephesinde, kendi gönlüyle, İngilizlere teslim oldu. Ve İngiliz Userâ kampında uzun müddet kalarak oradan türlü diller öğrendi. Sonra F. Rıfkının yanında uzun müddet Staj yaptı. Amma bu kadar keskin çıkacağını bilmiyorduk. Şimdi Hazretin hünerlerini birer birer gösterelim.

Ulusun bu meşhur T. İ evvelâ lâfa yalanla başlıyor. Amma bu yalanın kokusu bir gün sonra, hemde aynı sütunda çıkıyor. Yalancının yankısı da yalan olur tabii..

Bizim Serdengeçtiyi okuyucularına Konya ceza evi mahkûmları tarafından çıkarılan bir dergi olarak takdim ediyor. Bu birinci yalan!. Adalet Bakanlığı bunun üzerine «Ulus» gazetesinin yazı işleri müdürlüğüne bir açıklama gönderiyor. Bakanlık bu açıklamasında «Konya Ceza evi hükümlüleri tarafından çıkarılan hiç bir dergi olmadığını, mezkûr yazının hakikata uymadığını beyanla, bu açıklamanın aynı sütunda neşrini» istiyor. Bizim yankıcı kendi yazısını resmen yalanlıyan bakanlığın bu yazısını, çar naçar aynı sütunda (27 Mart tarihli Ulusta) neşretmek zorunda kalıyor. İş bu kadarla kalsa iyi.

«Bizim Nereye gidiyoruz» başlığını taşıyan ve bir çok okuyucularımız tarafından takdirle karşılanan yazımızda: «Ey imansızlar imana geliniz. Şehit ve gazi Anadolu mün kir insan istemiyor. Hakikatı parlak nutuklara tercih ediniz. Millî vicdanın sesini dinleyiniz! Perişan halk yığınlarının ızdırabını duyunuz!» demiştik. Bu imansız buradan neler çıkarmamış. neler!.. İmandan, Mukadesattan bahsettiğimiz için, hakkı müdafaa ettiğimiz için bize «yazılarında mev'izelerden geçilmiyor, bu mecmua ve yazarları dini, dini hisleri sümürüyorlar» mı dememiş?!. Halktan, halkın sefaletinden bahsettiğimiz için «Moskova Radyosu ağzıyla konuşuveriyorlar» mı dememiş neler neler?

Bu müreffeh efendi bilmiyorki Dini ve Dini hislerini kemirende, sömürende ve netice olarak semirende kendisidir. Unutmuş değiliz şeyh efendi sen baştakilere hulus çakmak, vaktiyle Efgan tekkesi müdavimlerinden olduğunu unutturmak için, o meşhur «yankılar»ında her fırsatta her yerde, bilhassa müslümanların dini günlerinde, bayramlarında müslümanların dinine küfretmiştin, Onların dini inançlarını alay ve mizah mevzuu yapmaktan utanmadın! Kurani Kerimdeki Hz. İbrahim - İsmail-Koç-hikâyesini (kurban bayramlarında) kaç kerre dile doladın. Ondan zındıkca ne nükteler çıkarmadın!

Uzağa gitmeye ne hacet, daha geçen sene dini neşriyatın, fazlalığından ürken bir yazında, sözü dönüp dolaştırıp kendine getirerek «Ben kubbede istemem, cübbede. Ben kendimi ne tek bir kubbenin altında hapsedebilirim ne tek bir cübbenin» demeniş mi idin!. Bu ne demektir? Benim için papaz cübbesi de, haham cübbesi de, hoca cübbeside her üçüde aynı şeydir. Kilise havra, cami aynı şeydir! demek değil midir?.

Hey gidi yankıcı.. Senin din aleyhinde yazdıklarını zahmet edipte toplasam şu son zamanlarda, Minareli Camili neşrettiğin din kitabından daha büyük bir kitap olur. Şu halde vaktiyle dini bir fare gibi kemirip ondan gıdalanan, şimdi de dini hareketler canlanınca tekrar tekkeye avdetle dini hisleri (din kitabı yazarak) sümüren ve böylece gün geçtikçe semiren din düşmanlığından-da, din taraftarlığından da istifade eden sensin!.

Bana gelince heyecanlı samimi müslüman bir Türk bir Anadolu çocuğuyum. Bu uğurda, Dinim ve milletim uğrunda daha genç yaşta mektep sıralarında iken mücadeleye atıldım. Her tehlikeyi göze aldım. Zindanlara, atıldım zincirlere vuruldum. Ben sümürücülüğün, sürmürgeciliğin bizzat düşmanıyım. Milletimizi sümürenlere şehit ve gazi mehmetciğin kekimleri üzerine apartman kuranlara karşı olduğu kadar, vantanı sumürge yapmak isteyenlere karşı da mukaddes bir cihat açmış bulunuyorum. Sizin gibi şuradan buradan gelme, birikmş, birikinti adamların zavallı milletimizin, kanını canını nasıl emdiğinizi nasıl yaşadığınızı biliyoruz. Beni «Konya hapishanesinde yatıp kalkan, Konya hapishanesinin bu sakini» diye aklın sıra kötülemek istemişsin! Benim niçin hapse düştüğümü cümle alem bilip durur. «Yirminci asırda bir Köroğlu kafası gezdirmek gülünç hattâ ağlanç olur» diye benim mertliğim ve cesaretimle alay etmek istiyorsun! Biz öyleyiz. Köroğlu gibiyiz. Sizler gibi el - etek öpücü, merdivenin dibinde başka, ortasında başka, başında başka konuşan takımından değiliz. Bizim bir yüzümüz, bir sözümüz var. İşte oruç tutuyorum. Akşama sofranda bir türlü yemekle bir bardak su var. Senin her gün devam ettiğin bardaki içki masanda kimbilir neler var. Biz bu türlü yaşamaktan, sade olmaktan memnunuz. Her halde milleti sümüren sizsiniz.

Biz bir türlü, yer bir türlü içer, bir türlü konuşuruz. Tıpkı milletimiz, tıpkı sabırlı çilekeş halkımız, tıpkı aziz ve sevgili Anadolumuz gibi.

Halbuki siz çeşit çeşit, renk renk türlü türlü adamlarsınız!.

Bizim mücadelemiz bir Allaha inanan. Bir dini bir dili olan bir türlü yaşıyanların mücadelesidir. Siz yenişehirde güllerle muhat evinizin penceresinden asvalt yollara çıplak kadınlara, kırmızı kiremitli damlara bakınız. Ankaranın bu Yenişehrini bir Anadolu kadar genişleterek inkilâbın 25 yılda yarattığı eserlere kasideler yazınız. Biz arka sokakların, kerpiç evlerin, birer çöplükten ibaret olan Anadolu köylerinin sefaletini ızdırabını haykıralım ye ozaman siz müreffeh efendiler siz, bize halk çocuklarına sağ deyiniz sol deyiniz komünist deyiniz. Zindanlarınıza atınız. Siz türlü uşaklar kullanırken bizim, vatan çocuklarının kapılarına gardiyanlar koyunuz! Bizi yasaklar içinde boğunuz!

Bunu yaptınız! Yapıyorsunuz!. Fakat kâfi görmüyorsunuz Demokrasi yankıcıları... Ve yazınızda. «Bu adamların yalnız kapılarına değil, kafalarına da birer kardiyan dikmek lâzım,. diyorsunuz!

Bu tek cümle bile «kafalara kardiyan koymak» bu üç kelime bile sizin ne zihniyette bir adam olduğunuzu gösteriyor. Biz boynu yularlı, cebi dolarlı bu demokrasi aktarmacılarının nasıl adam olduklarını biliyoruz. Fakat bize «Moskova ağzıyla konuşuyorlar gibi iftiraların en şeametlisini yapacağını bilmiyorduk. Galiba bize bu iftirayı yapan saçı ak yüzü kara adamın aklı başında değil!.. Yine esrar çekmiş olacak. Şimal kutbunu Cenup kutbunda Cenup Kutbunu Şimal - Kutbunda görüyor.

Yahut şeyhimiz tekkede de zaman ve mekân kayıtlarından kurtulmuş; bizi aynı zamanda hem Şimalda hem Cenupta görüyor.

Ben Movkova Radyosu gibi konuşuyorum hal. Şu ben! Senelerdir komünist düşmanı hareketlerin en önünde yürüyen ben.. Yerli ve yabancı kömünizme amansız bir mücadele açan ben!.. Bu yüzden fakülteden atılan, divanı harbe verilen, zincirlere vurulan ben!.. Eski Efgan tekkesi müdavimlerinden İngiliz üserâ kampından bonservisli, Ankara Radyosunun şen ve esen kulu şunu bilsinki : kendisi daha bir kaç sene evvel büyük komşuları Moskofları alkışlarken, ben, o zaman (6 sene evvel) 6 asırlık bir hınçla şu mısraları yazmış ve üniversite kampında 2000 kişinin huzurunda okumuştum:

Dedelerimden kalma intikam var kanımda,
Geçmişini S..... Bulgarın Moskofun da
Bir domuz görmüş gibi ayaklanır hislerim,
Alçakların sesini dinlerken mikrofonda..
O kadar gururlanma, okadar mağrur olma!
Dün daha kölemizdin mahvolmuştun Purutta
Yalnız şunu isterim, yalnız şunu hatırla,
Yatmıştı Katarina Baltacının koynunda»

O. SERDENGEÇTİ

www.ulkunet.com

Bu adamlar bizden ne istiyorlar?

— Başı 7. inci Sayfada —

Biz bu sıralarda H. Âli ve Dil ve Tarih Coğrafya fakültesi tarafından mahkemeye veriliyoruz. Gerek yazılarımızda, gerek mahkemelerdeki müdafaalarımızda kelime ve kanunların elestikiyetine sığınmaya, kaçamak yolları aramıya, tevil ve tefsir yoluna sapmıya tenezzül etmediğimizden, her şeyi olduğu gibi ap açık söylediğimizden, her ikisinden de tecilsiz mahkûm oluyoruz. Dâvalar temyiz edip memlekete gidiyoruz. Bir kaç ay sonra Konyada «3» sayısını bin bir müşkilât içinde çıkarıyoruz. Bu fasılda bir roman kadar uzundur.

Mecmuaları tevzi ettikten sonra, Ankaraya dönüyoruz. Ve H. Ali Yücele ait mahkumiyetin temyizde tastik edilmiş olduğunu duyuyoruz. Amma dosya daha temyizden ad liyeye gelmemiş. Böyle olduğu halde Savcı K. Bora kanun üstü bir gayretle beni sivil memurlara aratıyor. Bende Konya yoluyla memleketime gitmek için bir sabah Ankaradan ayrılıyorum. (Cezamı memleketimde çekeceğim. Bu her mahkûmun hakkıdır.

Konyaya geliyorum. Otomopile bineceğim sırada sivil polis memurlarından biri beni yakalıyor. Emniyete götürülüyorum. Üzerimi arıyorlar. Tabii kalemimden başka birşey yok!.. Sırasıyla evvelâ baş komiserin sonra C. Savcılarının huzuruna çıkarılıyoruz. Bana hakkımda Ankaradan çekilmiş bir telgraf» gösteriyorlar. Telgrafta «Turancılardan, Serdengeçti mecmuası sahibi tehrinizdedir. 3 ay 16 gün mahkûmiyeti vardır; derhal yakalanması..» Turancı kelimesi ismimin önünde harfi tarif gibi her zaman mevcut. «Yakaladık» diye Ankaraya uzunca bir telgraf çekiyorlar. Ve doğru süngülü iki jandarmanın önünde Konya hapishanesine... sanki ben casusmuşum yahut aylardır kaçan bir türlü yakalanamıyan ağır cezalı bir mahkûm. Hükümetin telgraf direklerinin her yere uzadığını biliyorum. 3.5 aylık cezam var. Ve dosyam temyizde iken memleketime geçiyorum. Orada yatacağım. Memleketin ve milletin işlerinide beni takip ettikleri gibi etseler nerde?..

Biz adeta kendimizi feda edercesine vatan ve millet düşmanlarıyla mücadele ediyoruz» Çok zaman yemek yemiyecek ayağımıza bir çorap dahi almıyarak, hapishaneleri göze alarak bu mecmuayı çıkarıyoruz.On lar gazetelerinde, bize bizim can düşmanımız olan komünistlik isnat ediyor, halk yığınlarının sefaletlerinden ızdıraplarından bahsettiğiniz için halk partili bu efendiler bizi Moskova radyosu gibi konuşmakla itham ediyorlar. Polislerine emir vererek haksız ve kanunsuz olarak mecmualarımızı toplatıyor, bayilerimizi tehdit ediyorlar. Diğer taraftan ana yasanın vatandaşlara sağladığı en tabii haklardan dahi istifade edemiyoruz.

Mektuplarımız açılıyor, gelip gittiğimiz her yer, alıp verdiğimiz her şey kontrol ediliyor. Bunun böylesine Cumhuriyet hürriyet, demokrasi değil İstibdat derler. Başka değil!

Elbette bunu vatan ve milletin selâmeti için yapmıyorlar. Zira biz vatanımıza milletimize kötülük edecek hıynette insanlar değiliz! Bilâkis vatan ve millet düşmanlarıyla mücadele ediyoruz. Yok bütün gayretleri rejimin gölgesine sığınan sandalya ve iktidarı korumaksa o başka - zira iktidar hırsı insana her şeyi yaptırabilir.

Tekrar soruyoruz: pervasızca doğruyu Söylediğimiz, hakikatı haykırdığımız komünizmle mücadele ettiğimiz için bizi fakülteden tard edenler Askeri mahkemelere verenler, zincirlere vuranlar, zindanlara atanlar mecmualarımızı toplatanlar, Mektuplarımızı açanlar, bütün bunları niçin, kimin için yapıyorlar. Bütün iddialarımız. Söylediklerimiz yazdıklarımız, bu gün bir hakikat olarak meydana çıkmıştır. Böyle olduğu halde halâ bu adamlar bizden ne istiyorlar?!...

**

İbret levhası

Sucsuzun alı yerde kalmaz, eden bulur derler! Ne kadar doğru.. *Bize edenler buldular!*

1) Bizi bir hiç yüzünden ankaradan İstanbul zindanlarına süren devlet kadar büyük, namütenahi; buyrukları ve kuyrukları olan, gestapo Nevzat Tandoğan beyninden bir kurşun yiyerek kanlar içinde en feci bir şekilde öldü!.

2) Bize Ankara emniyetinde iken bir öyey evlât bir düşman muamelesi yapan. Hamdi bey derler (galiba siyasi şube Müdür muavini idi) bir adam vardı. İstanbula sevkedilirken de başımızda gitmiş, bana ışıklı dünyayı haram etmiş; Trenin pençeresinden dahi dışarı baktırmamıştı. Bu adam ben İstanuldan henüz kurtulup gelmeden; beyninden bir damar çatlıyarak ölmüş.

3) Örfi idare mahkemesinde bizi sorguya çekenlerden biri öldü: Birine feîç indi ve Sanıklardan Dr. Hasan Ferit Canseverden medet umacak hale geldi.

4) Geçen sene Fakülte davasına bakan ve bana 3 üç buçuk ay yerine, şiddet sebepleri bularak 6 ay ceza veren; tecil imkânını da ortadan kaldırmak için bu altı ayın kuyruğuna 2 gün daha ilâve eden Ankara Birinci Asliye Ceza hakimi, ben bu cezayı çekmek için henüz hapishaneye girmeden o mezara girdi. Öldü.

5) Bizi ve arkadaşlarımızı bunca felâketlere sürükliyen H. Ali F. Rıfkı gibi adamların ne olduğu belli oldu. İplikleri pazara çıktı.

Bakalım daha neler olacak göreceğiz.

Allah büyüktür.

Şehvetnameler

— Başı 9 uncu Sayfada —

«Öpüştük!.
Seviştik!
Koklaştık!..
ve anlaştık!» tamam!

«Çeşmeden on dakikalık bir mesafede bir çamın altındayız. Sırtımdaki meşin çeketi altımıza serip oturduk.

Mehtap nikâhımızı kıydı.
Yıldızlar şahit oldu..
Rüzgar duasını okudu.

Bunun ismine de (mehtap izdivacı) dedik. Bulunduğumuz yeri kendimize bir zifaf odası yaptık. Ve hemen gerdeğe girdik.

Vücutlar birleşti
Dudaklar perçinlendi.
Hisler taştı..
Kalpler istedi.
Çakmak çakıldı.
Kav yandı...»

Sevgilim avucunda tuttuğu mendili bana uzatıyor.

— Bak diyor sana en büyük hazinemi verdim.

Mendile dikkat ediyorum. üzerinde bir kaç damla kan lekesi var!

Vaziyeti derhal kavrıyorum!

İşte böyle kitap bir sıra açık hava kepazelikleriyle doludur.

Muhterem okuyucularım:

Size rastgele elime geçen bir kaç kitaptan parçalar naklettim. Reklâm olur, bu türlü şeyler çabuk rağbet bulur deye kitapların ismini zikretmedim. Bunları buraya aktarırken kendi kendimden ve sizlerden utandım. Manevi huzurumuzda dahi utanıyorum. Terliyorum. Ben böyle yapmayıpta «şöyle müstehcen kitaplar çıkıyor, böyle acık sacık kitaplar çıkıyor deye sayıp dökseydim emin olunki bizi kimse dinlemiyecekti. Ve yazımızın tesiri de olmıyacaktı. Biz müstehcenin bizzat kendisini takdim ediyoruz. Görün bakın edebiyat perdesi arkasında ne yaman edepsizlikler işleniyor deyoruz.

Biz serdengeçti de hep aynı usulu takip ediyoruz. vaizci, nasihatçı sayıp dökücü kuru bir usul yerine, yaşatıcı, teşhir edici bir yol takip ediyoruz.

***

www.ulkunet.com

Mizah Sayfamız :

G Ü L Ü N Ç

Dokunmazlık

Mebus - saylav - Millet vekillerinin, eski tabirle «teşrii masuniyet» yeni tabirle «dokunulmazlık deye gayet kıymetli bir şeyleri var.

Adamlar kendilerini «mukaddes bir şey sanıyorlar. Onlara kimse dokunamaz. «tabû» dur. Fakat onlar herkese istediği gibi dokunurlar. Millet vekillerimiz kendilerini matbuat kanunu, dokunulmazlık kanunu gibi kanunlarla sur içine almışlar. Alimallah Cengizin orduları gelse bu suru yıkamaz. O kanun onlara dokunmuyor amma bize çok dokunuyor doğrusu.. Sonra öyleleri varki insan dokunmadan duramıyor. Meselâ H. Ali. F. Rıfkı gibiler. Gel sen bunlara dokunmadan geçte sana yiğit deyeyim!

Dağ bir fare doğurdu

Uzun zamandanberi gazetelerde meclislerde konuşulan bir mesele var: Din meselesi. Halk din istiyor. Din mektepleri açılmasını meketeplere din dersi konulmasını istiyor. Milletin vekili olan Mebuslarımızın ekserisi bu düşüncede... Mecliste hararetli münakaşalar oluyor. Millet dört gözle bekliyor. Muhakkak bir şey olması lâzım. Nihayet olan oluyor. Koskaca bir dağ küçük bir fare doğuruyor.

Evvelâ imam-hatip mektebi acılıp idaresi diyanet işleri başkanlığına verilecekken bundan vazgeçiliyor. Diyanet işlerinden de mektep açmaktanda sarfınazar ediyorlar. Koskoca mektepler indiriliyor. Kursa.. Milli eğitim bakanlığı imam - hatip kursları açacakmış. Hani var gibi yok gibi bir şey! Buraya da ancak askerliğini yapmış, orta okulu bitirenler alınacakmış! Yahu akıl var, yakın var; Hiç askerliğini yapmış az çok tahsili bulunan bir genç hiç bir istikbal vadetmiyen böyle bir yere girermi? Oldu olacak bari bu kursa devam edeceklerin renkleri, boyları bosları hatta isimlei için de şartlar ileri sürülsün! Meselâ densinki, ancak gözleri kara; esmer; boyu 170 cm. ve adı Şükrü olanlar bu kurslara girebilecek! İlk mekteplerde okutulacak olan din derslerine gelince bizim işgüzar millet vekillerimiz onu da şöyle kıvırıverdiler.

1) Din dersleri ilk okulların yalnız 4-5 sınıflarında okutulacak. Ammavelâkin a) çocukların velileri isterse b) çocukların canı isterse.

Yani mecburi değil. Çocukların ders yerine oyunu tercih edecekleri besbelli birşey! Kimi aldatıyorsunuz yahu kimi? Millet bu kadar aptal mı? Hemde bu dersleri kimler okutacak biirmisiniz! Hani Allah kelimesini «allah aşkına» deye sevgililerine yazdıkları mektuplarda kullanan boyalı dudaklı tırnağı manikürlü, şıpıdık şıpıdık yürüyüşlü bayancıklar varya! İşte onlar. Allah da deye..

Anıt-Kabir

Atatürkün anıt - kabrinde gençler çalışıyormuş gazeteler yazmıştı. Bizim Serdengeçtiye sordular sen çalışmayacakmısın? O da şöyle bir cevap verdi «vallahi hapishanelerden bana aman ve zaman yok! inşallah ikinci anıt - kabirde canla başla çalışırım.

Yedek vatanları olanlar

B.M. Meclisinde üniversite kanunu münakaşa edilirken, bağzı millet vekilleri pek haklı olarak ilim perdesi arkasında oynan türlü oyunlardan vatanı satılığa çıkaran bağzı zihniyetlerden bir fakültede şehitlere budala, çanakkaleye tahta kale deyecek kadar ileri giden cibiliyetsizlerden bahsettiler, ve onları şiddetli hucumlarda bulundular.

Meclisin bu millî galeyanı vatana midesiyle bağlı bulunan bazı çıkarcıların midesini bulandırdı. Başladılar istifra etmiye Fahri Kurtuluş ve Emin Soysal gibi millet vekillerini hedef tutarak «yok efendim Artık Dil ve tarih coğrafya Fakültesinin alnındaki «Hayatta en hakiki mürşit ilimdir» sözünü kaldırmalıymış ta, bunun yerine «dünyada en büyük kurtarıcı Fahri Kurtuluş ve Emin Soysal» yazılmalı imiş!

Meskûr Fakülteyi ancak dişinden «Hayatta en hakiki Mürşit ilimdir» yazısını okuyacak kadar görenler ve bilenler acaba hangi ilimden, hangi ilim müessesesinden bahsediyorlar. Şark vilâyetlerimizi Ermenilere peşkeş çeken vatanı 10 kr. satanların hizmetinde çalışan bu Yedekçilerin yedek vatanları olsa gerek!

Fakat bizim biz milliyetci Türklerin tek bir vatanımız var. Bizim bu mevzudaki hassasiyetimizi mazur görsünler.

Bu kervan Kars, Ardahan yoliyle Moskovaya gider

Bir profesör var. Ötedenberi ne deyip koduğunu kendisi de bilmez. Eskiden bir damla aklı vardı. Onu da son Fransa seyahatında pariste bırakıp gelmiş galiba. Bazan bizde iyi bir vakıt geçirmek için onun derslerine girerdik.. Hazret derslerini kadının örekesiyle başlatır, erkeğin mızrağıyla bitirirdi. Ve sonra ilâve ederdi. «Bunların her ikisi de mukaddestir». Bunun üzerine talebeler güler, o da bu sefer kızar bağırır çağırır. Biraz sükun bulduktan sonra talebeye aklının olup olmadığı hakkında sualler tevcih ederdi.» Eğer halâ bir parça aklım varsa ise muhakkak onu da siz aldınız» derdi. Onun imtihan şekilleri talebeye not verişleri de muvazenesizliğin acaipliğin ta kendisi idi. Meselâ bir sene kim ne derse desin; kim ne kadar bilirse bilsin 5,5 üzerinden gider gelecek sene bilene bilmeyene 10 verirdi. Velhasıl orijinallik taslıyan insanın aklının ermediği bir acayip adem idi. Hazretin aklı olmadığı o zamandan belli idi. Fakat daha bir çoçk şeyleri de yokmuş meğer.

Onun eski talebelerinden biri ananlatıyordu. Bir gün bu edepli erkânlı hocamız yemek salonunda talebelerle beraber yemek yiyormuş. Bir taraftan da boyuna anlatıyormuş. Söz şarktan; şark hizmetinden açılmış. Bu vesile ile başından geçen acayip bir hadiseyi anlatmış.

Bir gün şarkta katırla seyahat ediyordum. Yol çok çetindi. Katır bir yere geldi durdu.

Dah derim gitmez! bağırırım gitmez! vururum gitmez!. kör olası gitmez de gitmez. O zaman derhal aklıma bir şey geldi. Anladım ki bu katırın bir derdi var. hemen derdine derman olduk! isteğini yerine getirdik.

www.ulkunet.com

HAKİKATLER

Daha üstüne atlar atlamaz; bu sefer seninkinin öyle bir gidişi varki sorma... İşte azizim bu suretle kervanı yürüttük» demiş. Talebeler utançlarından kıpkırmızı olmuşlar. Bana bunu söyliyen zata; bırak allah aşkına yalandır dedim. O bana doğru olduğunu yeminle temin etti.

İşte son zamanlarda meydanı hürriyette hürriyet kahramanlığı ilim pehlivanlığı yapan zat bundan ibarettir. Bizim sol gruplar da kervanlarını yürütmek için zavallının kafasına sol taraftan girmişler. Onu iyice doldurmuşlar. Derdimize derman sensin demişler. O da bu yaştan sonra yine kervan yürütmeye kalkmış!

Fakat bu sefer kervanın yuları kendi elinde değil ha!..

Bu kervan Ardıhan ve Kars yoluyla Moskovaya gitmektedir.

100.000 likler kalkıyor

Dil ve tarih Coğrafya Fakültesi aynı zamanda enstitülerinin çokluğu ile de meşhurdur. Burada kuyruğuna «Loji» takılmış tam 28 tane enstitü vardır.

Hindoloji; sinoloji; Hungaroloji; etnoloji v.s. tek kaleme ile israfoloji. Bir tek talebesi olan ve ayda profesörüne; asistanlarına; kütüphanesine binlerce lira harcanan enstitüler..

Zavallı milletin paraları..

Okuyucularımız hatırlarlar; ilk defa bu mesele üzerinde «Bir fakültenin iç yüzü» adlı yazımızla biz durmuştuk. Bir çok gürültülere sebeb olan bu yazımız o zaman parti gurubuna kadar sirayet etmişti. Mükâfat olarak o zaman bizi Fakülteden attılar. Mahkemeyede verdiler. Şimdi di aynı şeyi bizim; Serdengeçtinin sayfalarını okurcasına; Büyük Millet meclisi yapıyor. Bu lüzumsuz enstitülerden bazılarını kaldırıyor. Bazılarının tahsisatını kısıyor.

Hocalardan bazıları mahkemeye verilmiş bulunuyor. Bizi şahitliğe çağırıyorlar. Dün sanıktık bu gün tanık olduk. Doğrusu hayırlı gelişmeler var.

Bu memleket nasıl kalkınır

Gençler bir araya oturmuşlar; memleketin kalkınması üzerinde konuşuyorlardı. Münakaşa bir hayli hararetlendi. Fikirler dermeyan edildi. Proğramlar ileri sürüldü. Bu heyecanlı gençlerden biri köşeye çekilmiş; münakaşaya karışmıyordu. Fakat sözün sonu bir türlü gelmiyordu. Köşeye çekilen genç artık dayanamadı. Bana kalırsa azizim deye söze başladı. «Bugün milletimizin omuzlarına çöken yük hakikaten çok ağırdır. Bu yükü sırtından atmak; doğrulup kalkınabilmek için tek bir çare var. O da Ulus gazetesinin; sık sık «acı bir kayıp» dan bahsetmesi. Siyah çerçevelerle çıkması lâzım.

Meğer Hasan Ali bir değil iki kerre sıfırmış

İlk tedrisat müfettişlerinden biri anlatıyordu. «Hasan oğlan köy enstitüsündeyiz. Maarif vekili H. Ali Yücel çıkageldi. Hemen bizi etrafına topladı. Yorgun olduğunu 5-6 gün burada (Enstitüde; malikânesinde) dinlenmek istediğini söyledi. ve anlatmıya başladı. «Biliyormusunuz arkadaşlar bu enstitüler için ne kadar uğraşıyorum. gördüğünüz şu binalar nasıl yapıldı. Parası nasıl temin edildi? «orada bulunanlar hayır bilmiyoruz efendim» dediler. Ha dedi durun da anlatayım. «Ben mecliste bu enstitüler için 40 milyon lira istemiştim. Vermediler; gülüverdiler. Bir türlü istediğimi kabul ettiremedim.

Bunun üzerine elimde mendil; gözümde yaş ağlıya ağlıya Çankayanın yolunu tuttum. Şef beni öyle gözü yaşlı perişan bir halde görünce «ne o Hasan ne oldu sana böyle» dedi. Efendim şefim; büyüğüm dedim. Ben şimdiye kadar sizin için metinler de bulundum. Şiirler; yazılar yazdım; Sizi ululadım. Fakat asıl büyüklüğünüzü dehanızı bu gün anladım. Ben şurada kendi adamlarımıza söz geçiremedim. Siz nasıl oldu da Lozanda o kadar milletin murahhaslarına halden dilden anlamıyan insanlara söz geçirdiniz. İstediğinizi kabul ettirdiniz. Ben sizin yanınızda bir hiçim. Ulu şefim Sizden bir ricam var. Enstitüler için 40 milyon lira istedim. arkadaşlarım bana gülüverdiler. Siz bilirsiniz (tabii sonra göz yaşları) Bunun üzerine derhal şef eline telefonu aldı. Maliye Bakanını çağırdı. Ve bu para bu şekilde koparıldı. Bu enstitüler bu suretle yapılabildi»

Muzaffernne bir eda ile bize baktı «ya..» dedi. «Bu işler kolay olmadı!» İnsan bu hikayeyi dinledikten sonra şöyle deyeceği geliyor. Meğer H. Ali Bir değilde iki defa sıfırmış!

Şekil Dünyası

Bizim Serdengeçtiye bir kaç kız (Muhakkak Dil Tarihten olacak) mektup yazmışlar. Sen demişler; evvelâ kendine çeki düzen verde sonra cemiyeti düzeltmeye çalış. Bu bayanların hakları var. Erkek dediğin (hele muharrir olursa) Holyvoodun bilmem hangi artistine benzemeli. Hani kızlarımızın kart postallarını koyanlarında taşıdıkları o şık erkeklerden. Bizim sayın muharririmizin ise yakası bir tarafta paçası bir tarafta. Kendisi anlatıyor. Serdengeçtinin birinci sayısı çıktığı sıralarda beni görmiye gelenler arasında çok şık adamlar da vardı.

Kapı çalınınca gidip açardım. Beni görmiye gelen adam sorardı.

— Osman bey evdelermi efendim?

(Bu şık birisi ise/ Hayır efendim yoklar derdim.

Adam tekrar sorardı:

— Siz kimsiniz. Cevap verirdim. Ben onun hizmetçisiyim!.. o halde kendisine selâm ve saygılarımı söyleyin. — Hay hay efendim!.

Şık bay böylece çeker giderdi.

Garden parti - Kokteyl parti

Türkiyede herkes daima iki partiden bahseder durur. Demokrat parti Halk partisi. Halbuki daha ne mühim partilerimiz var. Bilhassa ikisinin; Garden parti ve kokteyl partinin itibarı gün geçtikçe artıyor gelecek seçimlerde bunu da hesaba katmak lâzım!.

Şu kelimeleri tersine okuyunuz!

«UluS» «T.İ» Arap — koç — Rus Muzib

www.ulkunet.com

SERDENGEÇTİ

Türkiyenin; en ateşli, en cesur mücadele dergisidir.

Arkadaş: Serdengeçti, Allaha - Millete Vatana koşanların dergisidir. Sen de bu yolda yürüyorsan ona yardım et! Onu oku! Okut! Abone ol! Abone bul!..

SERDENGEÇTİ'nin ne zaman nerede çıkacağı belli olmaz . Fakat muhakkak çıkar!. Bir çıkar! Pir çıkar!..

ADRES: SERDENGEÇTİ P. K. 353 — Ankara

Bayilerimize: Bir kısım bayilerimiz bunca ısrarlarımıza rağmen bir senedir halâ; ne birincisinin; ne ikincinin; ne üçüncünün; ne de dördüncünün parasını göndermediler. Olsa olsa bu kadar olur. Bizim bu adamlara artık sözümüz yok!

Sözümüz namuslu bayilerimize:

Bu bayilerimizin şu hususlara dikkat etmelerini bilhassa rica ederiz..

1) Bazı bayiler «yüzde kaç veriyorsunuz?» diye sorup duruyorlar. Yüzdesi müzdesi yok! Bizimki başkasınınkine benzemez! Mecmua başına «5» kuruş bırakıyoruz.

2) Yine bazı bayilerimiz boyuna fatura istiyorlar! Halbuki faturaya lzum yok. Ne kadar gönderdiğimiz kaça verdiğimiz belli. Bu türlü işler tek başına yardımsız; yardımcısız olduğumuzdan bizi yoruyor. Hangi birine yetişelim.

3) Bizimle çok ilgili olan bazı bayilerimizde Serdengeçtinin çok geç çıktığından (3-4 ayda bir) şikâyet ediyorlar. Ve satışlara zararı olduğunu söylüyor. Dikkat nazarınızı çekeriz diyorlar. Doğrudur. Halk çabuk unutur. Bilhassa bu neşriyat bolluğunda sonra «çıktı!» deye gazetelere ilânda veremiyoruz! Parasızlık! teşkilâtsızlık. Halbuki her hafta muntazaman çıkan dergiler bile şuraya buraya her çıkışında boyuna ilân yapıyorlar.

Ne yapalım: elimizden gelse Serdengeçtiyi her haftaçıkaracağız. Amma imkânı yok! Mahkûmiyetler boyuna devam edip duruyor. Hapse girdik mi her iş duruyor.

Sonra meselâ bu sayıyı çıkarmak için 4-5 ay bekledik. «4» sayı çıkalı 4-5 ay oldu! Ancak bu müddet zarfında «5» sayıyı çıkartabilecek kadar para toplanabildi. Bayilerimiz çok ağır hareket ediyor.

4) Serdengeçtinin bu sayısı üzerinde çok gayret sarfedilmiştir. Bu sayı yaman bir sayıdır. Fakat maalesef zamansız çıkmıştır. Mevsim yazdır. Büyük şehirlerde nufus ve bilhassa lisesi bulunan vilâyetlerde talebe kesafeti tatil münasebetiyle azalmıştır. Esasen yaz mevsimi neşriyat ve fikri faaliyetler için iyi bir mevsim değildir.

Bu vaziyet karşısında bayilerimizden ricamız! Dergilerimizden kalan olursa onu iade etmesinler. Bir müddet kendilerinde kalsın! Bazı okuyucularımız «Bayilerde yok!» bulamadık diye tâ bize müracaat ediyorlar. Bir sürü yorgunluk ve külfet oluyor.

10 gün içinde satılanların parasını hemen göndermelerini; satılmıyan olursa bunları bir müddet — Mektepler açılıncaya kadar ellerinde tutmalarını rica ediyoruz. Liseli arkadaşlarımızdan bir çok mektuplar aldık. Biz yazın çıkan sayıları nasıl temin edeceğiz diye soruyorlar!

5) Bizim Serdengeçti bazı bayilerimizde övey evlât muamelesi görüyormuş! Ondan gelecek 5 kuruş allahtan gelsin diyorlarmış ve mecmuaları teşhir etmiyor; bağlayıp bir köşeye atıveriyorlarmış! Çok canımız sıkıldı. Evet biz bayilerimize çok para kazandıramıyoruz. Neşriyatımız muntazam değil. Mecmuamız iki yaşına bastığı halde daha «5» sayıdayız. Sonra çokta bırakamıyoruz. Ne yapalım. Kâğıdı kara Borsadan alıyoruz! Matbaalar pahalı hele bizimkini naz ile basıyorlar.

Bu mecmua böyle çıkıyor amma bizim de canımız çıkıyor. Çok rica ederiz; bayilerimiz böyle yapmasınlar. Biraz da bir an için parasız düşünsünler. Şuradahepimiz kardeş sayılırız. Türküz Müslümanız! Bizim mecmuaları devamlı surette görünür yerlere assınlar. Baldır bacak mecmuaları nerde olsa kendisini gösterir. Bizi onların altında bırakmayın! Yukarda da söylediğimiz gibi mecmuamız 3-4 ayda bir çıktığından; ilân yapılmadığından unutuluyor. Onu unutturmamak bayilerimizin elindedir. Serdengeçti

Abona Şartları:
Sayı hesabı iledir. 6 sayısı 150; 12 sayısı 300 kuruştur.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü
Osman Yüksel

Muhabere ve Havale Adresi
SERDENGEÇTİ. P.k. 353 Ankara
İdarehane: H İ S A R
Demirfırka Ma. Kadife Sokak.
No. 4. Ankara

SAF ?YA BASIMEVİ — ANKARA

Fiyatı: 30 kuruştur.

www.ulkunet.com

ÜLKÜnet
kün tuğ bolgıl kök kurıkan